

IV.
Pälyarnii
ok. 1863-diki
Nädasdy-jutalom ruc.

Amy Leno
lepiratai 1939-i 1942.
2.

194. k.

Dessem mijut 20. in All.

194. k.

Vester majus 20. in 186.

2

IV.

Buda halála.

Hinc reg.

ista
Arany János.

Selige:

(Ethela) Budam fratrem suum manibus propriis interfecit... eo quod... metas inter fratres stabiliatas transgressus fuerit dominando.

Ann. de Reza Chron. Hung.

Nad
A magyar akadémia által 1863-ban Nadassy-díjjal jutalmazott mű.

NYELV
TUDOMÁNYI KÖZLEMÉNYEK
BUDAPEST

1863-570

1850
A t. bírálokhoz.

Jelen köhmeny, a mennyiben Buda viszonyát belülről tárgyalva, teljes egész, de a mennyiben kisebb fejlemények alappal szolgál, csak mintegy előjelként teszi a nagy tragediának, mely a szerző gondolatában már megalkotta és annak fogva, ha talán a költő nemesis ellen kifogása lenne a bírálóknak: Kérem a szerző ext. c. kintestbe venni. Milyen t. e. az itt tárgyalt köhmenynek is egy magaszt egységbe kell összerögzölnie, nem lehetett ennél special egységét annyira beírni, hogy a továbbiakkal minden kétség, csak megszűnjék.

Mi az elbeszélés östörűen naiv formáját illeti, az nem ajteo. Szerző annyira s oly rövidőleg tárgyalva tartozónak venni, hogy rövidről képhelen vákmerőségnek gondolna egy egész, melyben állila szerepel, így kedveni „Törfiat éneljek” stb. még a Krónikák egyezési nyelvén sok mindent el lehet mondani. Hanem ext. c. d. szövegeket t. bírálói bűles itele, sere hízza.

a szerző.

I. Buda Király megrósója östörűvel az uralkodást.

Előre írták
3

Előzetes levetés az itt vör fájás
Törfiat éneljek stb.

Buda királymejszátja öcsésivel az uralkodást.

Ullrich
3

Clubbátja levelük az ist. von fája,
Terítve hatálmás irtegelon alája;
En ez avart jartam; diinöcuc megálklam;
Egy régi liivelen est irus tátáklam.

Már keveháraba² Bende gura megpöc,
Rof³ is oda skállott, jó Buda keskuöre;
Most Buda orvágol (most ö vala közbül)
Mija örökösia háram fia közzül.

Fisca-Duna sítján, Lagva jobja mellest,
Sátor egy dombon ~~hik egyre sítjellert~~
Ez vala a város, ez Buda királyi
Lakkohye, famüvü sátor-palotái.

Nem sorul e város tötemes palotái,
Nagy honye kövekkül nimis egpivé saktai;
In erének scalgát királyi fészakkül,
Nem o pulyaságnak hírtos mondekül.

Fünder palotának bizonyás hínnid
Melyet a füvö-sét sovatekel innid;
Minske csak a földhül kérs egy-egy ága,
Tornyotan áll scáifra: o puska virága.

2.
Domen Buda rajját örök vala beken,
Szálden orvágol húnok erös népen,
Lát egyenes törvénit, mint ass. minubnemel.

Minden ember a földet kétször egy-egy aji,
Förmögési áll sokáig: a puszták virága.

1874
MAGYAR KÖNYVTÁR
BUDAPEST

Ormen Buda nyáját örni vale bekéri,
Székiden országot hínok oris nyeri,
Lát egyenes törvénnyel, mint apa, mindennel;
Ml lakomat vigan; állonik Istennel.

Egy nap is udvarhoz vendélt a föket,
Mlökni, tanáista, örschivá öket,
Ferdog aranyhimmel vont falu istorban,
A nagyok, a köcsök telepüretk storban.

Öt val, em, öcsöcse Csak királyfi,
Bendigut atyjoknak ehos deliái;
Régi Székid, Bulcsu; - Föld, örschivá,
Szemere a Kádai es a gyula Almos.

Öt sunnyogóe hátul ax itgen Detre;
Könyvile jötlágykint föfö Kerevetre,
Fiszessege vagon, de magát alorra,
Hódoló mosolygat arvit lepi márra.

Hogy mind begyülenek, erék es a sölti,
Him ágak apái, him sorogok fölti;
Fenyivel a lombok mind szegül Bükörre,
A pedig ily söket veszem ajlára.

3.
A öng Istennel alavóik tisztelt.

3.
Az öng Istennek vássók térséket,
Ki hadosztalán jár magas felhők felett,
Mégúni a szeszét léngtollu nyúlával,
Jóbra viscont jöt át két teh. markával.

Fanácsot az ember bíve mikéj teljén?
Kiváló maga ülve fejébe mi helyen?...
Idő-De letkét egy vordasi baj, gonf,
Mint hegy tetőjén fe. sül mensébe: hajlong.

Ki meri mandani: est kessem, ez jó lesz;
Közégre, magamra, sirtolót-hörü lesz?
:híjlat is előjűt — mindennapé jék —
Sül meri: utjából, nem jut vohs orólta.

Gonosz egy ló a telté főbresté gazdájét,
Nagyje elől feltkel igazítai síájét;
De neki- bogárcit minden küsitégre:
Küti süreok- vünek, tehajítja végre.

Egyet tudok, a mi, emberi dolgotán,
Hogy sültre liggem, sehéti tagjollan:
Józan vohs mélték. la fűjyomok partjé,
Mely rohanó teltok árját vüvüvüvüvü.

4.
Mikéle a kalmár javait emelven,
Ott ül az igazság, vüdjé köre nyelven;
Mikéle a hiro feléket jübárlat,
Közök a vügést, engedve hibárlat.

Ott az egyesség, ott pihen a béke,

Mítélre a kalmár javait emelven,
 Ott ill az igazság, rüdjé köröz-mychuon;
 Mítélkel a kiró feleket jüháratat,
 Közök a végast, engedve hitáratat.

Ott az egyeneség, ott pihen a béke,
 Hol lelegő szólnak má's szly neberéke;
 Két östrefolyó via háborogva indul
 Mij vinbe verődik - ám csöndes arantul.

Emborem az ember ki, mitván veredégem,
 Tem esék veer iszik aul rendes eligen,
 Ami nem árt, ih; a mi fölös hagyja:
 Tüster öregsejten az léte memo atyja.

Engem is oly szókat - Ester srava - int,
 Nem most, de stünellen, es már eliate:
 Királyi hatalmom vélasztani kelle;
 A régi tanáris, im, most veredéti kelle.

Mít nekem, egy szíjjal, dis lakomán laknom?
 Azt, ki szlyem egy-vét, onnan kitagashom?
 Búró ha itélnék, kalmár neha mérnék:
 Mlyen igazságot seani hivony félnek.

5.

Nem esöllen az áhat hünök kirodatma,
 Hogy kettele avatik letajin hatalma;
 Mít...

5.
Nem csöllen az áhat kímek kirodalmu,
Egy kőfele orolok teljén hatalmu;
Míg terepibjesett a fa, ha két ág,
Noha egy szar hán nagyobb megasságu.

Hatalmam teljén im két ma kiontóm,
Ede övesémet kőábul kőköntöm;
Két vir rokon árja így leszen egyenlé,
Jgy lehami egyenest, két suly elgenibő.

Nem gondolom orral fejnyek apakisát:
Egy félhje kőköntöm a gyujtani mását,
Miyafi orotályban lánq nem fogy a lánqgal,
Sőt ragyog a kettő míg segesz világgal.

En a sokaságot kőni kőben kőben,
E, mint ható mink kőntre rias félén...
Ligy te, övesem. a kőnt; én leszek a pőleró;
Jelen a jő teltet jóval kőntözara. —

Jgy tróka, felállott, s derelárol kőnt
Kőntje náli kőntjét kőntnek oró.
Kőntje hagyják ott mind kőnt ravait, teltit.
Miyel övesét náli jollan is kőntteltit.

6.

Akkorin áhormi, vor es lüre mentek
Buda. Ede, is a telti tanáid-sondok;
Ml vata utvarban megvalva nagy elia's
Jelkőre a kőnt kőnt legteljén vob má's.

Akkoron áhóani, vör-estűre mentek
 Buda. Lel, is a tölti tanús-vendek;
 All vala várban megrólva nagy olia,
 Jeltűre a szent karr legfőljén. vob má.

Onnan imán trókkal ör. Loda. levette,
 Mőlt. Buda Karján erőt pedrette,
 Aztán tölönek tröggi hegye fenyét,
 Néve ugyan töl. vob a gyula évnyét.

Majd tőrta fehé mint, kin nem vala szepő,
 kántár soha nem tőit, nem nyögőre gyepő —
 Hlyen lovát öltöl pányván Rívették,
 Onnan, hól az óhár szent állati ették.

Karchút az örcy pap kis módra fonnatul
 Markohs döfi, hól rengő süggi tagul,
 Mestri Rivántotta vabljával a verét,
 Bátor szelag ortán tarkárta fehéret.

Öfverogyótt a tö. Most a garaboncrók⁴⁾
 — Mint Keselyű hól gyűl taglani ríj Kancrat —
 Bőrdet lefeszették, jehait⁵⁾ fölmetsék,
 Némi a nérőknék⁶⁾ oliaorra helyerték.

Akkor sem a lakos, sem más jeleköré
 Isen a városból nem lilt.

Akkor sem a tihus, sem más jelek-örök
Isten igazságát nem látta előre.
Nem látta, hogy e nap véres napok utója,
Még a maradék is győztesen várja.

Cömmel a maglyat a gyula meggyújtja,
Láng lobogó nyelvet nagy egészre nyújtja;
Körben Karikában kemények magas ívek,
Férszere határas sütkök felélenek.

Shinborral vényit tömörre osztatko,
Kelteti előt is Buda hősiel arka,
Csend várk egyseiben a deliél nyelien;
E pedig így kerde, poharát emelien:

Hod ura, im hallj, tiéd kinetk műve Isten!
Igaz nemem így légy, mint igazán eskem:
Hogy e mai szentöl, soha el nem állok;
Ede ösimmel visztél nem csinállok.

Serleg seljéből most ohoire íate,
Lendítve kúdsnyeg, hársára kúdszate:
Ervutt valamitokét. Lesse arankópa
Amegy örök eskül imádkorta siper:

Hádat ura, Isten! az engem is halljad!
Soha te ne segíj, ha csellesem oltjad
Hogy e mai szentöl veleke elállok,
E Buda kutyámmal visztél he csinállok.

8.

Elvél ure, Idem! az enyém is halljad!
Sohé te ne segélj; ha eselohorem allyad
Hogy e mai vesdél valaki elállók,
Éi Buda bátyámmal visszát ha csinálók.

Erre ismét ő is. Árad Kavarintá,
Mind a maradvélok okára kühintá;
Sorouque a kserit füstöt vete sölé,
Vérkányos lángok csapsak ki belőle.

Megdöthene Torda. Hanem ortán mássá,
Fokduhok az ehnik vistré idomaira:
Ejfelig örömmel ittunk is estek,
Hogy Buda is öcsese ilyen covitályt settek.

II. Detre tonácsas

Másnap az evetentő tavaszi reggeli
Só hún dahiakra mámorosan Rele;
Künn ragyogott ég föld fénye, vívimságe;
Benni kiind vata köddel az első világa.

Künn már az arany nap sugarát elönti,
Mint páva ha büszkén tollait berzenti;
Sötét fodor felhők, hattyúk az égnek,
Moznak vata sültön a mennyei kéknek.

Tízke az al leg is, mintha üveg lenne,
Mestire a lélek föl nem akad benne,
Reggeli sülloishe mosdatsja hús árral,
Csöppen imitt - amatt repeső bogárral.

Am jó Buda mindent, a sötét evetentől,
Látja, miként felhőn, nagy jöven kerekül;
Az arany itó is neki halott-sárga,
Nátrás neki Joten gyönyörű világa.

Benni pedig elmélet friss gond veri, hajtsa,
Mancrona jörenség hirtelen csúsz rajta,
Nád neki a mit tett, banya ha mit nem tett;
Ügy omlik elötte, minden dolga kúszott.

Immore jóve hozta Benni világot Detre,
Reggeli sokáshól, Ross üdvözlés;
Benni kiind vata köddel az első világa.

Immosz jöve hozza Berni vidék Dobra,
 Reggel: sorkaró, Koros üdvözlés;
 Látta nekét kedvűt, hamvakodott képet:
 Okosan kirdorte, ura egyök-ségét.

Arutan elkerült, sőt sára feléve
 Felső a bölcsége Koros ember nyelvére:
 De, ki allandian he is világi sejtél,
 Azt fogom én kívüni nagy bölcs nevére.

Tegnap a mérsékelt ételben italtam
 Nöhs sával ajándék, nem vőle panaszk abban:
 De ma fejed hánya, asik-nyer utánna,
 S ha kinek beszélés, musalyogva sádna.

Megkündem arról királyi semélyed,
 Szabadon szólásom gonoszra ne néfjed,
 Hű szolgád vagyok én, az utam atyádnak:
 Harmanék vőle mien, hogy a hűnek létnek.

Mert, hogy kiveháris, Férnök vire mentén
 A nagy csata megvőle, Öregimornál vintén:
 Elhorított minket telémus nyit, Koppji;
 Bőndegux atyádnak litem hadi foglya.

Szolgáltak axóta. Szolók, megvállom,
 Gyűlölkem, a hűvőnek he nevét is hallom;
 Tíz-víz e világon nem vőle esküvő ellen,
 Mint vőle hűs is gőt egyenit faja ellen.

Szolgáltak azóta. Análót, megvaltem,
Gyűlölkötem, a hünnök ha nevét is hallom;
Fiz- viz e világon nem oly erküül ellen,
Mint vala hün is göt's egyen's fajá ellen.

Legelőtt Férnököt villtuk a jó hancsot,
Nögyélbe levöntök sok barna hün az orot,
Jó hün nem volt más, nem hádos, Nila:
Maj egyre világot riáse Detre avilla.

Akkor megütémek újfent Crestimonnál,
Bendagux alátört Flumbéce költő ormán,
Nyila itt van most is, csontemba temetve:
Aróta nevem lön: vas hamlokú Detre.

Birkostem atyáddal aréim fogytáig,
Nérem apátáig, inam rakatáig;
Négre közt nyujtá, ő az acél marku;
Fessuell énnekem a besületes atku.

Nem atott el rabbi' hakti szolga képen,
Köttyáré hunké közt nem evessé népem;
Mduara közei vör fejédekmi sorsol,
Szolgámi tanácsosul englye is karcol.

So honja- uessell nép, régi rabbi' götök —
No hirt' az is megvan, no hirt' az is hallog;
Szörnyad alatt beken, gyarapodva chuk;
Nem törí a járom; jól vannak szegények.

So konyv-venett nép, régi drabás gótok —
 No hirt' az is megvan, no hirt' az is hallog;
 Szárnyad alatt békén, gyarapodva éltek;
 Nem tört a járom; jól vannak megöngyek.

En két pengy jövök ne firtetnék jóval?
 Míg hittem, erüvel, — míg lehetek, jóval?
 Bendeget is gyakran, Bot is bekivánta
 Nén Detre tanúsát; soha meg se hárta.

Neked is azt mondom (székre ne essék);
 Bolond szeren indul ama' új báhsesség;
 Mert valamint jöve' savaid el-estél;
 Olyan való tegnap az a mások tette.

Mivelre imbolgott a bevidés ruzsja,
 De, amit cséletvel, dör, hebeburgya;
 Nyilat is ellőttes, vaktáta, sebesen;
 Paripárta übel: viggány, le ne vessen.

Micsoda tanács od-omler illyet halljon!
 An egy krodalom két fél hogy urafjon?
 Deked egyik híarát hogy Ritousásod kír-böl?
 Soha, soha nem kök jöran okos embil!

Most vajon egy löre két nyergel keszünk-e?
 Két lovas egy nyergon tud-e ütni vánta?
 Két tönnök is, ugy-e, nem elég egy hávely? —
 Micsoda ion való, hogy ilyen dolgát művelj?

Le hónap-ünnelt nap, régi rabbi götök —
 No hirt az is megvan, no hirt az is hallog;
 Szármány alatt békén, gyarapodva éltek;
 Nem tört a járom; jól vannak regények.

En hát ennyi jóit az firtnek jóval?
 *Mig hitam, erüvel, — mig lehelek, róval?
 Rendegre is gyakran, Rof is bekivánta
 Nem Detre tanácsát; soha meg se bánta.

Neked is azt mondám (par-hétre ne essék);
 Bolond szeren indult amarrig békességgé;
 Mert valamint jönni tavasid el-estél;
 Olyan vele segyap az a mások tetted.

Mivelre imbolgott a besüved rufjé,
 De, amit csölekvél, dőre, hebeburgya;
 Nyilat is ellötter, vaktába, sebesven;
 Paripárta ütél: viggyázz, le ne vessen.

Micsoda tandes ed-ombor illyet halljon! —
 An egy krodalom két pöl hogy urafjon?
 Deked egyik híarát hogy Ribausásol kír-böl? —
 Soha, soha nem kök jöran okos éntöl!

Most vajon egy lóra két nyergel keszünk-e?
 Két lovas egy nyergon tud-e ülni szinte?

Mert vajon egy lóra két nyergel tevéink-e?
Két lovas egy nyergen tud-e ülni szinte?
Két tönnek is, ugy-e, nem elég egy hávely?—
Micsoda isz velle, hogy ilyen dolgot művelj?

Fagot is párijával embernek az isten,
Ara csupán egy főt, urra egész testen;
Egy deru, ik csúcsán, a faltsa merőre,
Mélrajis indul csak egy anya röptére.

És a világ sorja. De te, bölcsell mint az,
Te a dolgok rendin egyet esavarintasz;
Neked irott Könyv is harudik rovásod,¹⁾
Ez a mezemondó az üdök tanácsa.

Nem sejté hatalmát Hunor vősd kette;
Miana fia Nor ilyen ostályt test-e?
Kere, Kajar, Pils, bölcs kelet és Dána
Egy helyet egyenként megültek utána.

Igy Apoc, egy kőmbor svelameennyi előd
Kengő stávu dalban farag a nép előt;
Igy Bendeguz, is Rof kib te nyomon utána
Egyedül biró mind hunk orvágát az.

De te hőséget mint-ék, (nissrafelé' néjved)
 Megfeleléd tennap királyi demélyed:
 Boldogtalan! ebből nagy lenen a kár még:
 His, veid az öcsöd: te merészed az önjéid.

Nem vártam öcsödöt: díve hoxxi hajló:
 De nyugtalan, ártó, mint kerex: trilejtő:
 Az is megural, ha bátran törj feked;
 De ha kővel gyöngé, nekivádul, s véged.

Örülök, hogy ez osztály atyafi jószágol-
 Ne kedd! mivel esett kűbe gyarlóságol;
 Mint a hajós (mondják), ha támad a vihar,
 Engeszteli önként becses marháival.

Megfogytatád önként hatalmod egészét,
 Hogy a felé arán megválaszol fel-sétét;
 Boldogtalan! itt nincs feles osztályban mód:
 Feljött az erős nap, halványodik a hold.

Ne arja, hogy arjom, Isten, e baj mégit:
 De mi foly ez alkun, sok folyeren mégittl;
 Ne arja tanulnod a temagad kirán:
 De ha ádozat kell, te leszed a bérány.

Engem a nagy vészej tart egyből bura,
 Nyulik erőlen, mint nyilatok ártott kirja;
 Mint kűcsöke-pusztán, gyöngé staram kűmmög:
 De, a mi vesztet, nem fordíthatom meg.

Engem a nagy vészes társ egyből hátra,
 Nyúlik ezellen, mint nyílnak az ott kőrje;
 Mint kúcsóki pusztán, gyenge száram kimmögé
 De, a mi vesztendő, nem fordíthatom meg —

Igy ránta becsúdtat fejedelmi Detre.
 Soká Buda nem lett ép vót felület-e;
 Mint vas fészékbe ha idegen vas tráltna:
 Veste vadul távít az ijedvig márnya.

Vége süket hangon, mely kisteleki vésost:
 Mit tegyek?..... inn kist, mondvotta, tanácsot;
 Sok is a bánatra, de kúcsó a teltre.
 Most kúcsóli hájlett Berni o had Detre.

Óvni magad, nyomond, Cséle híriül:
 Áttal Buda remlik, ha Cséle épül,
 Imely vörjűti márnját senjiveti novinek,
 Lévea neked, így tudod, halottas az ének.

Óvni magad attól, gyenge síved lévea;
 Féllel a gögnök itató berráva,
 Áttal vörjűti márnját, növeki áttabnat;
 Míg bátor essetig lévea a marvat.

Ketten uralkodok, ő annyi, miként te:
 No hát ne legyen tölt, vigyázza elejente;
 Sking ugyan tartja jobban is partja:
 De ha nő egy ujnyit, messe kúcsó rajta.

Kestlen uralkodók: ő annyi, mitkét te:
 Ne hát ne legyen több, vigyáza eleinte;
 Skinig ugyan tartja folyamat is partja:
 De ha nő egy ujnyat, messze kiúszar rajta.

Két fősi kirokban egyentén veszekedik:
 Nohozon két a ki egyen alul fekszik;
 És hogy tetőjéről a ki ha megindul,
 Le az afjig utlán nem áll meg azentul.

Ne hát elinté tennem ügyeljes,
 Hogy el ne kerítsa kérés ültököllyed,
 Most sanyarú lesz majol ülmi kiúszing velen,
 Suisira kapavokodni földre-bükö filen.

Anyafi jószágból, puha kikusságból,
 Oda ne is engedj semmit a tüköböl;
 Most mikor az ijnak enged egyik srarva,
 Félreug a másik, noha nem akarja.

Nem mondom, vesid is gansa akarattal—
 De bizony rád nő, hággengének tapavtal;
 Vízre saját kénye, rohanó dagályja:
 Mint ha vrelt fogván megered a gályja.

Im elég mondék. Te fogadd sunáwom.
 Tartok, nehogy isten Atele meglásson.
 Szeretem én őt is: de Butát meg filtem.

Im eleget mondék. Te fogadd tanácsom.
 Jartok, nehogy itten Ésel meglásson.
 Szeretném én öt is: de Buda' meg féltem,
 Mert messzire látó öreg ivét them.

Ahy kével ax, agy hős ebene dalgára,
 Haggva Buda' lelket hánykódnai magára;
 Shánykódnék vala ez, mint hater a csónak,
 Szergetvár elejét és végét a csónak.

III. A tanács visszajár

Míg Buda' álláson Ésel is milat,
 Öt tanács visszajár és rokon indulat.

III. A tanács visszája.

Még Budavárosson Érel is miilat,
Ost tanja vigasság és rokon indulat;
Buda egyik legzebb palotáját lakja;
Nem is igen Rivául haza Oellakra.

Veszi hegyes tőrét, az aranyos metésköt,
Puha rózsafába levelet is, tetsköt,
Szerecsébil írja, szerecsébil küldi,
Szerecsé Rivánság gondolata s küli.

Írja Adikónak, Madár anyjának,
Nálamennyi Kököst első asszonyának.
Mdvare diszkivel fejidehmi törva
Nigahi messem, föl Budavárosson.

Buda neje, Gyöngyvirágis sürgeti jöttel,
Hogy Madárt lássa, első fiamulöttel;
Omaga is sínli hogy távol a gyermek,
Imenni van egymástal lobogó szerecsék.

Íme az esztendő tavasszi köd sárban
Njúlve kövön bi, csupa öröm minden;
Elnék is most esztendője földul;
Tavassza megnyitott, sive-seje asordul.

Öröm átkömásra, írja, hogy e végzet
Léheri hadastul az egész huz néjelt;
Néri elbb vadat, aztán lakomást;
Hova írt tártat sordommal ványt.

Öröm áldörmárra, írja, hogy e végell
 Lohven hadastul az egész hún népele,
 Veri ellett vadot, ezán lakomást:
 Hova évs társát tudommet várja.

Sáross nyitányál most álla meg épen
 Sörül Detre vitte, leti jó kedvelen;
 Férte vitékai testét kardun alig vonja;
 Hünem a bevidot rigyes ésszel fonja.

Beh jó, kinak (sugymond) volgal az egészég,
 Barra pírva színter a fürjác épség;
 Kétszi jóvendő támasz fiak atyja:
 Sö kedve az álljat soha el nem hagyja.

De az öreg ember csak tövis az ágon,
 Látja, hogy ő nem kell ezen a világon,
 Ide-oda kímélt, kétség mint a haraszt;
 Érti, hogy oly vándig kit senki se maraszt.

Engem is itt sennak-irtem, sora kinak,
 Örmöst lennük már vándige (Hinnall. 2.)
 Koda küsöt ennem, méhsört vele innem,
 Haza elött a bajt ifjódos vinnem.

De talán engem már itt feled a Sorna;²⁾
 Nélkem egy vásté senki nem él herre;
 Fiaim a harakóni, kedves unokáim
 El... ..

De talán engem már itt feled a Kórna;³⁾
 Nélkem egy vácska senki nem él Korra;
 Tízainak harcokban, kedves unokáim
 Elfogytak előttem, Bendegúz csatáin.

De vannak mind, mind; tranasztól kevernek.
 Látom magam újra másodszori gyermek;
 Mint gyermek a bölcsőn nőt csak teherellen:
 Nézem a világot elfolyó felestem.

Karom agy; de létni, azt eleget, lárok:
 Sokat a mi valómár; keveset újsgót;
 Most nem is új nekem a világon semmi,
 Kicsi más példát ne tudjak előverni.

Látom, hogy a nap, hold, az évek mennyi játra
 Ma is az, ki lennap, János Róthó Mátra:
 De az ember dolga soha nem állandó,
 Hossz-műve pusztul, maga is halandó.

Látom hűvös vobát emberi dolognak,
 Hamari felhágtát, hamar, eskét soknak;
 Hírályok elesét, híradatnak vesztét:
 Diadallal Rendiek, orudarul megválték.

Látom aranybőke kavarcos bomlását
 Mielőtt még iszonyok vála áldomását:
 Nosza most, Kard-ki-Kard! haj-éle, Koppa!...
 Vénél csurrog a nép esküvő jöbője.

Látlam aranybekeré kavarcos bombáit
 Mielott még isaszuk vala átlórnáit:
 Nosza most, Kord-ki-Kard! haj-csőr, Koppá!...
 Vörösl csurug a níp eskütevő jöbbje.

Igerat én látlam fordulóban hamisra,
 Drága nemes gyöngyöt ékrola Ravicsra;
 Méhsört savanyúvá, örömet is bírá,
 Pálor bírodalmat riadó gyánúvá.

Aszfajvör viáki, sőt epe-méreggél
 Hogy váhoxik átal, ezt látom öröktől;
 És vagyon áruló, sese-mese köhkök:
 Örönd magárat is a félbesugókiól.

Mestár ilyen né bont tömör egyességel,
 Nékony repedéseké ferkéti az éket,
 Tesztgeti hatkár, míg hasad is vésztől:
 No tehát örvéledj; afféle beakédtől.

Budának is én ezt mondom vala stinte,
 Most nélad itésétt, nem is oly östinte:
 Kóras ember gyengül, rebeg az mindentől,
 Egy kőni szelősé talpig ösvarréndül.

Mest fél az ordítól siskosán a gyenge,
 Maga gyarlóságát teszi mindvég sembe;
 Fondja vadul vírást a derekabb társan,
 Ki ártani tudna, nem hiszi, ne ártson.

Mest fel az erdőt, sikkosan a gyenge,
 Maga gyarlóságát teszi mindig sembe;
 Gondja vadul vészelt a derekabb társan;
 Ki ártani tudna, nem hiszi, né ártson.

Dícsőnek elötte, neki már az is seb;
 Azt mérti sikkban, mennyivel ő kifobb;
 Csak aron fejtődik, csak aron evődik.
 Biret velle, füstjét leverni a földij.

Nem sejtődik már is Buda elválasztát
 Mióta királyul fényét vele osztad?
 Ismeri nénsut pillog, kívára magát vészt;
 Nig a vidém boss is hallgatagon isseka.

Kevélt árnyékát ő anélkül is félke:
 Buda jó hányódotak his gondra nővel te,
 Gyarmek korod óta, hogy az elvi haddal
 Szájára van a nép, skányjára van a dal.

Bekros csometejét fejleken nevének,
 Hogy érge, ifja sűrűn emlegednek,
 Jókak emlegednek, keretve skeretnek;
 Ismeri fénye lál már az egész nemzedek.

Ismeri fénye másnak, az övében trálka,
 Lestél, akaratlan, komorú vaksága.

Keme-fénye másnak, az évben trálka,
 Lestél, akaratlan, komorú vakdóga:
 akárcsak maga foztá, orjít megasztá,
 Teliben a félőt tette nagyjolt raszta.

Ki meri egyenlő, omlo vörök úrját?
 Péterre ki szabja luoga katarát?
 Kégyt hova is muddig a nap is arasztan?—
 Ak mezen, urabot, bírodalmat aszstan!

Nem is a meretot, atyafi most hüvyg—
 Kéke csupán teltél puha kislakkúsig:
 Ha nem tessz, is fél, ha tessz is bánja:
 Miját lometéber, most visza kivánja.

Ha meg csak az újját, azt küssibe venni.
 Lestél azontán már ki tehet lillenné?—
 Ékert kive bíval, teli sok gyarival,
 Mint nyírfa xexeg, bír keltőské se fivall.

Tudom, szeretésben hozza te vagyédos;
 Nagy letted a kinnok közt példabeszédes;
 Kavaol is ma' eskü: hát meg hitet ostán!
 Nem válasszik elnid Buda chválostan.

De soldá dörzsölve aszta fars gyülot:
 Hamarabb ennél az emberi indulat;

De solá dörxsölve avva fari gyülad:
 Hamarált ennél az ember indulat;
 Kivált ha örökre: Buda így, így... halled.
 Kien maga valót, mégis megsokallod.

Lám mondóm arát, hogy kivége Kigyótól,
 Tartó mondóm, örökre a fülbesugótól:
 Buda kavat horija, maga is megtalija.
 Mit iszokötölök, sima kárel olja.

Akora Buda küssel meglenni kiváltul:
 Ezt adni a köhöz, maraim káitául:
 Nem bír soha vele az egész esete.
 Ami valót eddig, legy ontan fele.

Ami düssé is jó, azt kivége avvatól,
 Egyedül te inkább elhírod a rassat;
 Így vde tar megfiora uradiga vikea,
 Bír sonyved a nagy riv a türelm fehen. —

Stólo; de böcs isamul Detre balondul járt:
 Etele avorárol megvátionfede onindjárt:
 Keme a villámat Kegyellenül ontja,
 Mago fojtott thóvat, fenyegetes monija:

Nem tudom, Odinnak amtalátoz iibe,
 Kés felakartottak magas isztörüert.

Nem tudom, Odinnak asszálához íbe,
 Két felakasztottak magus-örököre,
 Sátorom elbe, törvény trava nélkül,
 Ronda repesőknek utálatos étkül.

Hanem azt az egyet mondom, öreg, néked:
 Ugy merd ezután is kövünk az éket,
 Palotám küszöbjén úgy lassalék ittér:
 Hogy törvény halálá halot. Megless, bíróny Josen.

Össze az agg ember rogga két térdre,
 Kegyelmet sürötel trava miatt kire,
 Csököttes ruháját, bő köntöse alját,
 Könnyel polyogatta bárvonyos asszálját.⁴⁹

Hogy ő nem attarta, nem is úgy gondolta,
 Két nyelvre a bő hebehurgyán sötét;
 Öreg ember edűedog, hamar idet karácsol,
 S ha hezédnek indult, nem tudja mi már sok.

Hogy Bendeguz is Kof elő tanu benne—
 Szax, élte mindjárt bírónyiságot lenne;
 Költés hunok iránt ő valaha roszmal,
 Fesületen avagy síkban valamelygonosszal.

Ugy mindig ajakán rebegett a viennek,
 Megeselt nagy lelke bátor Eulének,
 Haragja lohadeon meglohada, s perkiés
 Síve nem sürhette az alom betörögöt.

Ity menszig ajakán rebegett a vinnék.
 Magesed nagy lelke bítor Ecelének,
 Ha azja lohadson meglohada, s feakóls
 Szive nem kúrhette az alom febrongót.

Alj fel, öreg-monda, labára segetvén—
 Meguestelet, ugy-e, fene kóttal éviv?
 Nem bántalak immár. Eredj sora bátran:
 Itines sívva elölted szután se sátram.

Buda nőrem felől amit elhordul,
 Abba lehet jó is: nyugós az ily vortály,
 De ha magát gyözküvén az enyebb enged.....
 Mondom, öreg, nincs miéd úgy félteni mintlek.

Erel enyebbé el a tróvst nagy Erel.
 Eribe jutott most Flútko leveli.
 Kóti hün-Kóteástól s enyfrá sebjem sokjál.
 Mags is az anyony tudje csupán bagját.

Kóti okajiancl.—Detre pusig mégyen,
 Sárge fako kóvint kúrtól s trégyen.
 Gyógós létel, jó, jó! Ha meheren, mig is—
 Dörmögte magában lán, bent van az ok is!

IV. A vadászlat.

Parancsol a hünök sziatt királyi.
 Kárd az egész földet nőresen bejárja.
 Tegyvörvisele néz mindentki felüljön.
 Kóti kóvint...

IV. A vadászatról.

Parancsol a húnok ifjabb királyja,
Kard az egész földet vérszen bejárja,
Segyűrvéseli nép mindentki felüljén,
Büdösállására, hadi szerbe gyűljön.

Sindul az időz kard, mintha kúcs villám;
Kavikait a hír hányja, miket hullám;
Adja tovább a jelt, ki belátszi távol;
Visszi lovas ember, az is láthatóval.

Mint seregében fut kaja robbanásnak,
Nél. tovább odá birer. ööl agymának,
Is ettal, odátt mig esat arutár gerjés;
Tanyára tanyárol a hír sava kerjés.

Egy nap olig, kelti-de bizonyjal kérem,
Hogy kint legyen a kard a mellek hatáson;
Köszül a komskeidőig valamennyi veszeked:
Vajh, kire a körmjűk mostan segyűrvésnek!

Amde húnok följön meleg öröm pensidél,
Telrajlik az élet, mely pangvale vesidél;
Mint reggeli hús vité kunya ábrós aróra:
Oly lelkeküdtől a kihalás: harorra!

Ott régi kaland jut eszébe a vénnek,
 Melyet maga is már feledett s azenek;
 Mely szobely is érez itt valóságos,
 Emleket újul háti his hallásán.

Ott férfi nyugodtan lát háti kétséghez,
 Szél keményen, ritkán, annál többet ugrat,
 Paripát fenyvetti, fegyverit ille,
 Tör. sok szerkesztés nagy rettentésé.

De a fiatalok, mely keverve szokatlan,
 Régi Buda érin most fel tanulatlan,
 Miret büszke csikó-mén, ha érezeti jármol,
 Tör. ront, szalad ugrat, ide-oda gázol.

Oroszok a fehérnek sem dolgoz-kelejtő,
 Süveg a kézen tar-ke sinü fejtő,
 Hunk. ura kéreget, meg kisse ruháit;
 Tiszkon epl. Könyvek, ferje után áhit.

Meg a gyerek is mind háborukat majmol,
 Nárpanipán nyíllal, kelevérrel bajmol,
 Mard, páros a jásék, vele alonik öbröl;-
 Jogy feledéjgatta. Lede a népet.

S már Budakéllásan gyül a sorog ömör,
 Körül a dik pusztát lepi süvös, mecsre;
 Annny hegyes sátor terem a fois nőben,
 Mennyi vakant-törés nincs puha mezőben.

I már Budaszkalláson gyűl a sereg ömve,
 Körül a dik puontát lepi tüvör, méstve;
 Annyi hegyes sátor serem a fris möltben,
 Mennyi valand-kürös nincs puha meüben.

Hín hogy Brud bajnok körül elchintett,
 Merdig semie táttat, ha se latta mindet:
 Tobba fejet a baka Romalyan hintálván,
 Maki az öreg márnak, vele együtt állván:

En nem tudom, e nix mire gyűl mostanság,
 Lovagy mire vilgen bele paransát:
 Turkamsz Köröbgy magyan áldott béké,
 Ninven is a künnak sehol ellensége.

Mäskis se javallom, igazat megvallván,
 Allat onyim a pátra, most, léke uralmán,
 Kipemet a nyájpöl raklatja kiába,
 Elgyiti harozát bekim pobariba.

De miuotte haros ez, mely vakon igy lérd?
 Gondolam ez jártok; affile vadávrak;
 Mint öreg embertöl hallam meg helybjet,
 Hogy apáink nicha eteck ibjen esullal.

Hanem, allót tartok, ö'lovki, ö' bányá:
 Mästör a had nem gyűl, ha sugink Rivánja,
 Akkor se, ha foggyer igazán kell majdan;
 For Pöle esitke meg az munda háiban.

Hanem, allól kassok, ö kesszi, ö bánja.
 Mástör a had nem gyűl, ha megint kivánja,
 Akkor se, ha fegyver igazán kell majdan;
 Így teli eszébe maga mardó bajban.

Erre az övön Debre: No-no! — halkal inti,
 Tűzje ücsin mit tessz, hogy kedve szerinti
 A népnök ez újrag; s gyülekezni kezd,
 Jörmestebb fordul lakomára, vada.

Nem esoda, s jätik ha nekik nem tessz,
 Meglátsd mire vige, milyen ember tessz ö;
 Este magad keredel: „Buda király hol van?
 Csak üres ármujekát kaposom a postán.”

Így töcsere lön ott. Hanem beléniök
 Mi gondja erebre s valamit kezdélnök,
 A kora hajnalból paripán ül estig,
 Ö legelősnök kél. legutólsók peknök.

Halkait fájavolja, töri a merőber,
 Deli napon ugy, mint aiharos ivőber,
 Ö maga legötöböl arik, alél, fájad,
 Hosszu tavány bójéber stamju ingy tárad.

Rendeli a nipel kásalókba nem enkhint,
 Rútán ismét ovelja, keli fegyverekint;

Remélék a népet káoszokba nem mentek,
 Kültön ismét omlatja, kedvi fegyverekint;
 Hét nemet így állat, régi szokást néve,
 Minden hetet orkán heli több új névre.

Seregét seregét csapatoként vették,
 Dárdavetést, ijárat kültön egybeállít.
 Lovagot Kültön csapat kavarsz hűköreket,
 Női-lakotó eskört másféle szerkelet.

Kürtökkel egész nap gyors romlás kapálja:
 Kiki szabott helyet mint nyíl s da haggja,
 Svédre megint fusson egy bizonyos félre;
 Kavarsz bombákból rova legyen egysejére.

Kürtöket is "nemre!" - akkor a nép omlat,
 Hét nagy egész törzse, nemre omlat, fonalat;
 Kürtöket is, hadra!" - akkor az egyféle
 Seggver Kültön intet maga tett helyére.

Mint olaj a víztől, bár ömle meggyitné,
 Elvél, maga lárvát fölkeresi mindig!
 Nagy Etel is bámmint seregét kavarszja,
 Helyre hozottan gyúl, mi helyet akarja.

Imint olaj a víztől, bár ömle meggyitné,
 Más renke vartással, ha lecsap a vesző:
 Etel avunkip hadai seregét.

Imint eleges Körtjait esuda tsemfönyvesztö
 Más renitő varázsát, ha lecap a vesztö:
 Etel avankip havai fogásait,
 Kere intésivel intöni varázsát.

Néha ugyan töltöt hogy-mint anya végett
 Eppül két nyójt közt költi bárány híjelt,
 Nálaki nem lelke, hol az ö' állása:
 Sajneki, hogy isten öle meglessa!

Van így, az egész nép, mint vész had, elomlik,
 Szághatra merőben tanaszték... innalék:
 De, miköz nagy folya veresé mávárának,
 Mind soha verődnek mielőtt leszállnak.

Van, hogy egész tábor kapu mödör ferdül,
 Minder csapat illal merőben a sorbúli:
 Mint gyermekki jétek—csünisavasintában,
 Sakkon forgog egy vög, más trélij ugrotan.

Svalamint jó kéres Késiben az udor:
 Megkanyarol hóttan néha egész had-sor,
 Kövör hurkot vet, gyors vége kípattan:
 Megérni bizonynyal, Kere anjád öröcsattan.

Így a Körtj napról sergét töri napra,
 Néha meg almatok ijfel veri telpra,
 Eteli éhözre felatorván máskor,
 Merőben a Körtjén öli lecsapást.

Igy a király napról szerit lövi napra;
Néha meg almatok 'éjjel veri telpra,
Esteli éhomsz falatorván máskor,
Megriad a hirtelen, de karapáskor.

De, ha nekik munkán sanyasa elgigi,
Nagy pihenés körben; becsüli vendégig;
Nő hiúság sülte, jötküvü itallal;
Rigortól illyenkor sepsi viarattal!

Sok legelő nyájait szeretik apuistán;
Ha levágnak egyet, jó másvatik ortán;
Igy vendre gulyáit a nagy vörög éli,
Mia golyóidagát jöllakva dicőri.

Nem is emlegettek azt egyebet nála,
Etele a hiúsok igazi királyja;
A legusoleó is írni magát jöthnek;
Etele magyságán gondolatja nagyjöthnek.

Büszkén valamennyi írni a him ember:
Kügy, ki vale aszapp viz, ő vudán konger-
Igy élel, mondóm, sokat emlegettek;
Buda király meghalt, tán el is temették.

Es bizony akkor már csak leltin áll,
 Maradni a népek egyből királya:
 De hite nem szelö, s nem nyit melyet ellö,
 Jó Buda bátyjához szereteli kelö.

Arist, mikor a nép immár keze alatt
 Betanult eliggi, mint a parancsolat,
 Haddait állásban hagyja kiról rendén,
 Maga szöl Budának, palotába mennin.

Bátya, ne vedd szölem e hat, csak sokon!
 Tűskornak utasni való nélkül sokon;
 A mit avál kardot, nádern, ugyan jó-e?
 Megforgattam ugyan harcolni való-e?

Jól vág. De te mostan, jövel is keméljed,
 Mutass a szereket királyi személyed,
 Hátorn nimis mondjad, de vadassat s hieket
 Teli nemus vaddal s Mátra vidéket.

Szöle, eris Rieben melegitve jöbbit.
 Elmeje Budának hánysa eren kezjél,
 Nem szöde, mitévö legjen e dologgal?
 Míg Debre Radvintua vágott neki loppel.

Akkor pedig öcsösöt híván megölche,
 Kéme Rönyhe léhadt, repesett a letke;
 Sátor eli mindjárt vöröket jó mőnyel,
 Mutatta hadának királyi kemélsel.

Akkor pedig öcsesét híván megölelte,
 Kémi Rönnye léboda, repesett a letke;
 Jászor el' mindjárt uoréik fö' mőnjét,
 Mútatka hadának Királyi keményét.

Egyes a had s Kérisz Pus's tráván foga,
 (Öcsese, mi jelle aijon, sugván neki sorka);
 Sengeti bomlását tremelike csorítval,
 Melyet maga intén jelát' jöblyával.

Es' némi tavábt' mig volna talán kedve:
 Hanem ottan hagyja, esőful megijedve,
 Mikor, vele tumbon, megévesztett Kantar.
 S hegyesett Koppával, tőr' vele egy sávkán.

Négy lépésre a had, mint vickla, megállott;
 De Buda teltikén gyannu felvillámolt
 S megfutna bicongnyal, ha leel nem tarja,
 Maga is ott állván, s mosolyogván rajta.

Mígsem vala kedve jászorani sőt' harerob,
 Szegyele isert az iménti Rudarorob;
 Jászorval a kéke örömet tudatta,
 Szájába miképen étele hős uita.

Hallván pedig a rej' kintelen a bikét,
 S kapáni hogy meg kell a Mátva vidéket:
 Elkerde hadastól ríjjongva nevét,
 Aclét ríjjongva hozzászan életét.

Hallván pedig a nép hirtelen a békét,
 Szapánig hogy meg kell a Mátra vidékét:
 Elkerde hadastól ujjongva nevét,
Élet ujjongva hosszasan életét.

Egy törvény kiáltásán megörökös sábor,
 Meg a sábor föld is rendült hely sábor,
 Meghallotta nevét az is új urának:
 Élet. Élet. Élet királyának.

Ó pedig időnven lakomát a haddal,
 Mánnap elindítja korsó petymálattal,
 Menni felé a Dűkk becsul is a Mátra —
 Hátam a beszédét maradván meg hátra.

Y Folytatás.

Hétké araban feljőve, mint hajnal,
 Korsó sebes kippel, töke arany hajjal;
 Töve napkeletről, hol a hajnal sámasz;

Y Foliosatels.

Aliko araban feljone, mint kajnal,
Körsö sebes kippel, töke arany kajjal;
Töve napkeletről, hol a kajnal támad;
Ténye, vitámsága leb-urának.

Lágy hintaja kímél telid paripákon.
Maga keményel sebjmes, dagató párnákon;
Melléte, a kashan, Madár piciákkal.
Kégy-feli örvend, néme, arora lángol.

Két felül a hirtlen a két serral utána
Léptet az utarrának tris-tris deli lyánya;
Töldet sörös ünnö fátyaluk megélye,
Közököt ingerli a lovaglás kije.

Mint a hadakitsja, vegeren csillaggal,
Keli a ig-belaját gyöngykimű Malaggal;
Mogy lep: árlássin a fátvet uszályok,
Köörille ragyogván csillagokemű lyányok

De aranyis kö is ragyog sotton drága,
Lovelon a herstám futoso világa;
Létyel an árnyelba fényel tövell küskint,
T. vistra, ha nap rászár, meri nézni háttérin.

Törbe tevék hátul, mint erics lidak,
 Libegő járassal hastu nyalat nyitnak;
 Kincs vale, kincs-erő, azokun szerelme,
 Sátorremű, trömjeg, drága tróvel, Rehme.

Öröstar a dolgát, herne negges sorral,
 Mint valamely ársyék, hüröds ak a porral. —
 Két, a hogy chraxclám, sátor alól vége =
 Samlét vale gyöngyös, Buda felcséje.

Nérte alattomban, sátorra trüb nyitján,
 Allos behül vastag, lebolje kárpitján;
 Puha kerestkét ösvacsapá rajta,
 Sataratlan, egy rút tráján kárpitajta:

Ki hit en an arany? miféle királyi?...
 Mintha nem is volna, több nála, királyi!
 Ó pedig az volna, kültetett nemiből,
 S nem, tegnapi pille Buda Regyehnököl!

Erele pedig már ellen Madárját,
 S bevitte Karóhuc maga íves páriját;
 Síchjel alyánykákát palotába küldvén,
 Így monda nejjének, vele kembe íkven:

Beh ré^g vagy örö^m vagy, in gyönyörűségem!
 Bivony, annál is még rébb vagy te ma nekem
 Mikor első irben palotámbe jössél,
 Vélég ré^g asszonya, te az anyim lestél.

Akkor is ám kirók hada gyüle miattad,
 Noha első fejeid sápadva sirattad,
 Néki fejedelmek, világi leventék
 Kínves ajándattal kerelmek izenték.

De te, gyermek-özvegy, Snigfrid után vészél,
 Mienak kerelmre soha megse nyíltál;
 Valamint a kíméi veszte öltés kárja
 Ha kirain-his napnak elhagyta sugarja.

Tűzgy maradvál napod kora vüstantó,
 Kervadva kerelmek hamari elüntén,
 Mielőtt még tudhad, igazán tanultad,
 Ugy kelle siratnod valamint elmutat.

De mióta lestél ides feleségem,
 Minden öléisre gyönyörűbb vagy nekem,
 Mert ré^g ködös arccsal, Könnyboruk vremmel -
 Legrebb példig a nő piros kerelmekkel.

Nyitj hát, helyesével, in róza-virágom!
 Boris leveliddel, puha boldogságom!
 Szívja soka, szívja ré^g ajkad ex ajjak!
 Szívja soka, szívja ré^g ajkad ex ajjak!

Nyílt hát, helyesejtel, én rózsavirágom!
 Boríts lehellettel, puha bodogóágom!
 Szívja soká, szívja szép ajkad en ajjak!
 Kívem lenne ma, hogy öleden meghaljak.

Nem fél az anyany semmit éren csókra,
 Csak türes orvóajt enged a csókra,
 Félig nyílt szeműt, kicsi gödörű állat.
 Gyömbölyű két karját, váms fehér vállat.

Így miutánának egymás örömeben
 Nálamig a hio nap dele jást az égen;
 Paripákkal ekkor Aldárt behozták:
 Szerelemben azt is majd kitéle sarkak.

Tel magosan, apja dobta kicsiny terhét,
 Ráragott a gyermek, s léhegi: „együtt meg!”
 Anyja plig kemmel kisírtó ijedeoni
 Majd airt búszakia hogy fia nem retten.

Majd apja, emelien kere pántára:
 Nőj nagyot — elerde — hunok nagy királyja!
 Csómint fiatal lomb feli törkököt el:
 Hired az emjemet árnyas sötétet!

Így kiola; s az anyany sirta örömkönyvet.
 Azután váltatni ragyogott álomját,
 Most ideje volt már gyöngyvetket is menni.
 Ragyogott urához illest behörögni.

Így kiold; s az asszony sáta örömlönnyet.
 Azután világra ragyogott a lényét,
 Akkor ismét volt már gyöngyviréke is menni,
 Ragyobbik urakoz, illett bekörmönni.

Ajándékot elélt kúldi bizonyosul:
 Házam tevé szerket, csuda állasostul,
 Ahint deli konukkol hoztal vale nem sig
 Lány Perasia gyöngyöt, hindu sörvöll selymöt.

Így aután mentek Brude közhöz isal,
 Hol fennlaha divalik fangott korlattel;
 Sö Brude gyöngyvirérel sietett eljök,
 Gidör elött vána királyi személyök.

Hamar a két asszony keme idre villant,
 De csak a mig ember frissen egyet pillant.
 Hitegen egymásmak ottalatt bonyolatt
 Rubáit, alahjalt, egész tute-letket.

Akkor Brude néje messze kúldi kerral-
 Tuga.á vendigét nagy örök-rivatarral,
 Hida is ingjának örönd vale hintör,
 Kavainak méje osomgijét hintör.

Majd Aladit gyöngyviré kaptu megint öre;
 (Bütt emex a csökiöl, helyét kitorólve);
 Dicsőre milyet nagy dicsőre milyet kép;
 Boldog anya-monda-fiar oly igen kép!

Majd Aladáit fjöngyver kapa megint öle,
 (Bütt emek a csökiöt, helyét letörölve);
 Dícséte milyen nagy dícséte milyen szép;
 Boldog anya-monda-fiaj oly igen szép!

Megyeri néricsel kemem, attól félek.
 De jér palotámra, mi legyűnt testvérek.
 Mondván, beverette. Utánok aronnat
 Mene a Rét fiófi, nyájas nyugalommal.

Akkor Esel látván Buda néje suttit,
 Micsoda jó-sággal kerestik kerestit,
 Nagy kime örömmel solyesedék rája,
 Tígy jóla, díre masalyogván seija:

Héj, mire gondolkam én eme hadkihűt!
 Asszonyaintnak, lám, korokt isőtölökt,
 Lengő sátor alatt, hús Mátra berekben,
 Valamig a kév nap nyári tűze rokken.

Korra hát induljunk hajnali harmattal,
 Mldvari népesül, az egész nő-haddal,
 Lásdát a vadápat síndalomas sorjék,
 Mlveir lehommával büvöke vadak sorjék.

Tapsok az örömtül Buda felbúgá,
 Buda sem felvén köd hamar ellenibe;-
 P. lita

Tapsolt az örömtül Buda feléje,
 Buda sem telvén költ hamar ellenébe;—
 Lovalt az utvat nagy kontakörökkel,
 Hogy hajnal küvel megeserjen másmár.

Öt eleven süngös mindenféle peresül,
 Göngyölök a sátozt rüddel, crövehessül,
 Könyveket desnel, drága vaggont, ösmé,
 Tördelök a mátkát üggesen kötörve.

Aranyerüst kövesség van egész halommal,
 Lót-fut a víz sápat, mit legyen a lommal?
 Poharat, medencéket, salát és finyot,
 Tölt-ette királyok lakosát üggye.

Ar aprenyi nép is gondbat fűjöl fözi,
 Kicsit nagy felleg homlokát redőni,
 Deh megf csak az úton jut aibe veggel,
 Marad a fűsleges, vörösi a mi nem kell.

Bontját, holpa cselök a sol soki vermet,
 Penne arany köles, buja fötben kormott;
 Bore itale, kármot, best is vele bőven,
 Dics lehomák telket, emelük tömlöben.

Isenám kánániból kiáltul vaggogja,
 Ait... ..

Jászok a kamámból kivétel magyarázta,
 Aintó mala kézen, Kötői melány lóra;
 Málka-barnom békén; paripát valamennyi:
 Kerekeket termelt az egész utvarnák.

Egy rakodó vásár egész Budavállás,
 Kinek jut eszébe étel, ital, hálás?
 Tállya futó fenyő éjjel is ott jár meg,
 S bukdosik egymásban sötét fekete árnyék. —

Másnap, hogy derék nőt Mátra sörébe,
 Játékaikat vonták egymás köztélke,
 Buda keret hatmon, öcsese alatt kisse;
 Bö paták a helyet seoni való frissé.

Lentebb a lapályon, boruló sötétségben
 Nyüszögött az egész ház, mint valamely lebben,
 Kisebtelek itt is ott tapad az erdőre,
 Mint amikor a hegyek pipáznak esőre.

Meg arany az írtat s éjjel kikapentek;
 Étel pedig osztá a vázokat rendelt;
 Gyors paripán a völgy nyugait bejárta,
 Vagy nére magashól, merre diél a Mátra.

Imint aratók pártát nagy siet gabonában
 Hogy fogják, az áldást kerültek sorjában:
 Egy derék ott áll még, itt Kópász a karto,

Imint aratók pártait nagy sít gáborában
 Hogy foguak, az áldást szerlek sorjában:
 Egy derek ost áll meg, itt Kopasz a sarló,
 Hódító esapántud az emérető sarló:

Él is a Mátyás sarkja fel akkópen,
 Hegyre hegyet kézült meghápani drópen,
 Nagy rengeteg erdőt nyommi körül kardal,
 Megy hámmi el ortán körüült a vaddal.

Vad el ne oszonjon - vendeli - az alyban,
 De vadainni bejett sílos a Karajtan;
 Mindenkor az elő „Buda Király waija” -
 Mago is Budánál est a fogást hegyje.

Igy azba parancsát holnap reggelre:
 Akker hadó bombolt, kiti vendeli helyre;
 Mago is hátyjával paripára mondul,
 Solymanisani fehérnép velöl együtt burdul.

Megharsan a vilgyben hájtók viadása,
 Kines földön, egen sinus, vednatt meradása,
 Földön veri gyere nyit, veri igen selyom;
 Száonyá, sábes léba neherül, mint sílom.

Amaz örök csendet vosszi léima köze,
 Levegő a rajtöl egyre áronit össe;
 Lárma, páncsörögés, ördögi huj! huj! szó! 4

Amaz örök csendet mosni láma köze,
 Levegő a rajtól egyre könnyűvé;
 Láma, pávácsörgős, ördögi *huj! huj! szó!*
 Tülem a vadnak ez idegen új szó.

Ekkor Buda bátyját Éle kintáti,
 Első a vadak közt hunok nagy-királya,
 Ugy Éle orlán, s mind a nemek fölti;
 Anyonja élőkötésese négre a tölti.

Hej, micsoda csálmány az-nap esett halva!
 Medve, bölény, farkas, rét-vad egész hehna;
 Lánccsákon az erdei halottjait horogják,
 Késő öreg éjjel fenn ültek a torját.

Sűrű a hárnipe nagy maglya külsőnél;
 Nyáron egész marhat forgatnak exelnél;
 Bosa bölényt, marvast. Megcsapran a tömlő;
 Tündül vege is dal, idevalden ömlő.

Buda is sátrában milaton liall,
 Anya, Hilda anyonja kintáti kehelyjel,
 Gyöngyvet pedig hozgat kisebbik-úrának,
 Kava tivre nyájas hunok anyonyinél.

Pendül avarlörken hegedűsök Robna,
 Emlekezettül a régi regét honna,
 Hunor, Magyar ösöt meg a dal hevide,
 Kiköt erdő a hún is magyar új népe.

Pendül aionlöhen hegedösök Robnas
Enliberetül a rögi regit koxxa,
Hunor, Magyar ösöl meng a dal beoxide,
Kikiöl erid a hün is magyar aj röpe.

Hogy kerchövek fel öreg Axsiabol,
Jöten-csuda ähal, ösöl hunabol,
Gimvad után vütyya földre mikör jöttel,
Hol magyar is hün röp törös-aryjai letetel.

Igy lobog a jö Keir an egiov säbortuli,
Mig rüddal az ignek sekere leporatuli;
Aután a magyöl tüsi lemlachate,
Kuis mesce hallik a pihenö hadhate.

De Hunorit a röp dal fölverte Roboxän,
Ejö, ivadéit firöl-fira hoavän;
Lépeöl után a lomb mejsuhan ott is itt;
Jent a manök ije: für, fo, virüg csitt! csitt!...

VI. Rege a csoda-szarvasról.

Száll a madár, ágrul ágra,
Száll az óék, rajzol s íjra;
Eü kirókat s kiranton,
Rajzol íves hön lanton.

Várat írni feljövönek
Höz fia sör Ench-nek:
Hunor s Magyar két dalia,
Két egyestűs, Mönör fia.

Öven. öten jó leventét
Kisszemeltek, hogy kirótnék;
Mint valamely város hadra,
Legyenek a könyű vadra.

Vad elöttük vörös folsók,
Ö nagy szarvas nem menelök;
Eljöttél már a himel —
Mlököl a szarvas-gimel.

Gim után ik egyre tönnel
Csuda martján sös tengernel,
Hol a farkas, hol a medve
Sohasem jät, elivedne.

De a parduca, vad orvölös
Végig-üvök a nagy puorlön,
Sárga sörös söt kölykölök,
Eit eoi kö ikerök.

H.

De a párducc, vad orvoslás
Négig-üvök a nagy pusztán,
Sárga sárgis sőt kölykűk,
Eit eszi ha éhezil.

Seáll a madár, hall az inel
Két fiarot háj Enének;
Kengő madár ágrul ágra,
Lengő inel rájzul rájra.

Már a nap is, lemenőben,
Tűnt rakott a felhőben;
Ők a sarvast egyre üvök, —
Alkonyatkor im elvénit.

Eset vata sájkakára
Két vinnel a partjára;
Tolyi vinnel partja mellett
Sárpájok jól legeltet.

Monda Hunor: itt leszálljunk,
Megittassuk, megis hájjunk.
Monda Magyar: virdattal
Visszatérjünk a csapattal. —

Haj, vidéket! haj, levendék!
 Misora föld ex a vidék
 Hogy itt a nap siáll Rektre?
 Nem, mint máskor, naplementre?

Csöle egy hajnok: én egy nézem,
 Hogy lement az élel részen.
 Csöle egy másiel: nem gondosbiam:
 De virüdit iskat orman.

Folyamatosan ik lezálltak,
 Megitattak, megis hálnak,
 Hogy majd reggel, viráddal
 Karskörnek a csapattal.

Szellő támasz hirt hajnalra,
 Biborodik az ig alja;
 Hül a karvas nagy-morostan
 De kökdéval, hül a vízen.

Siáll a másiel, siáll az önel
 Kél fiárol sél Enének;
 Kengő másiel ágrul ágra,
 Kengő önel sájrul sájra.

Nona rajta, gyors legények!
 Ejük utól azt a gimet.
 Ei - alarve, akasztan -
 Utik innit akasztan.

Kur folyót ök iralivakak,
 Mig vadabak ott a puortak,
 Ember esen egy füvvelak.
 Egy csöpp vörel nem találhat.

A föld hiata felomelvan
 Szilvöt irvad csupasz orman,
 Torris vize nem iható,
 Rétköves bünt lehel a tö.

Torris Kelle olajt buzog;
 Jut is, sőt is aqnet arak,
 Mint sok örtüt setit ijjel
 Lottan a linq keszesöljel.

Minden este bänve bänjel,
 Nagy a vadat mio' Rivänjel,
 Mint is ritit agye, nyamba,
 Föveljito' hies vadonba.

Migis, migis, ha reggel lett,
 A gimbrarvast inni Kellest,
 Mint töviset szel jätela,
 Mint madarat az árnyéka.

Mígis, mígis, ha reggel lett,
 A gimtravast ismí kellet,
 Mint kövisek sél jáséla,
 Mint madarok az árnyéka.

Száll a madár, száll az önel
 Két fiarok sél bésnek;
 Lenge madár ágrul ágra,
 Lenge inek sájrul sájra.

Nabont a Dent ök felverik
 A Mejóti Kis sengerig;
 Süppedikes mely sávalnak
 Szigetire ök behatnak.

Ost a farvas, mint a pára
 - Kód clötte, Kód utána -
 Míg az ember szilyelnérne:
 Kemök elöl elonyóra.

Hóha! hóha! Hol van a vad?...
 Egy kiálaja: ihon satalad!
 Más kiálaja: itt van, itten!
 A harmadik: sehol sinwon!

Minden rugot megüldörnek,
 Minden bolbot átalldöfnek;
 Gyik ha roccra, fajd ha sebben:
 De a gimvad ninus exellen.

Minden rugót megüldönnel,
 Minden botrot átalldönnel;
 Gyik ha norran, fajd ha sebben:
 De a gimvad ninus ezellen.

Isola Magyar: hej! Ki ruszja
 Merre van a haradik uszja?
 Kerek az ig mindenfeli—
 Anyám, anyám, meghalok belé!

Isola Hunor: itt maradjunk!
 Tanyát verjünk; itthon uagjunk;
 Selyem a fü, édes a vix,
 La-oduköl esöpög a mész.

Kék folyam ad fenyves halat,
 Vörhenyö vad ivcs falat,
 Tízcs az izz, sebes a nyil,
 Karvalalandon xsáhmány adij.

Iszall a madar, száll az inek
 Két piarol sör Enihnek;
 Lengö medar agrul ágra,
 Lengö inek rájrol rájra

Hogy elintet osthon álni,
 Halat csabi, szét iveni:
 Mi Kalandora, trebb csatára.

Hogy éltesd oston néni,
 Falat csabi, éret iveni.
 Mj Kalandra, trebb csatára
 Erőseket a püskötára.

Pusota földön, sél fenyéren
 Lene hallit sötét éjen,
 Lene, sip, dob, mily vedonban,
 Minthe égből, mint álomban.

Tündér lyányok ottan laknak,
 Tanácsot ropnak, ugy mulatnak,
 Köve ködül sátoruk van:
 Ugy mulatnak sátorukban.

Lérfi: egy sima kővelébe;
 De a földi lyányok képe:
 Lyányai Belárnak, Dülbnak,
 Tündérsíget ott tanulnak.

Dül királyi, leguabb. Kestő;
 Agg Belári tizenkettő;
 Öfvesen mind. Kés megkettő
 A tündérré vésni Kestő.

Remény próba: felpit éten,
 Kézen affé megkötötni,
 A tündérré vésni Kestő.

kemény próba: fűfűtől ólmi,
 Kelenex affiat meghöröklmi,
 Kerelenne csalogatni,
 Kerelenmél máix maratni.

Egy tanultat tündérsziget,
 Kivirakotó mestersziget;
 Minden éjjel drámat adnak,
 I minden éjjel új vigasztanak.

Száll a madár, száll az ének
 Kés fiarol nap Eniknek;
 Lengő madár ágat ágra,
 Lengő ének szájul szájra.

Hangután ik, kumbe scitell,
 Sziny után ik, földet éjjel,
 Kénnék övület, mennék ányon;
 Ké: lepel fug, lopva járjon.

Monte Magyar: ex a dip-hang,
 Prátya, kénnek végig vitéllant;
 Monte Amos: néron hatja
 Szívvel ányo-fordulatja.

Haj vitével! haj elébe!
 Kéi egyet az ölébe!
 Vágyul karo avanyunkat;
 Szíjje felkel a nyomunkat.

Szarkantyúba lovat vezet,
 A

Naj vilárek! haj elibe!
 Kihűt egyet az ölebe!
 Vágyul haro aranyunkat;
 Lijja felkel a nyomunkat.

Sarkantyúba lovat veszünk,
 Kantár-részt megeresztünk;
 Meingyög benn, a körbe! —
 Mind a körbe; dol az ölebe!

Nagy ölelés erre sámas,
 Futna rézjel a lényházi;
 Elöl sárba, hátul vízbe,
 Mindenkis jut felfelölebe.

Tündér lyányok ves elüntek.
 Szérmegol lévén elrejték;
 De a sötét ková leggen?
 Tölvéke bíjjon? elrejtésje?...

Abbal immár minden semmi!
 Szűri daczeral tündér lenni;
 Vágytat a lé, es a pusztán
 Nagy úres ij hallgat ortán.

Itéll a mávár, máll az ének
 Két fiárol, réj lénnek;
 Kengő mávárjagral ágre,
 Kengő ének rájral májra.

57
Széll a madár, száll az ének;
Két fiával, szép lelkűk;
Kengő madár agra agra,
Kengő ének sárga sárga.

Dúl leány, a legzelebbek,
Hunor, Magyar néje lelkük;
So leventék, ipa sávan,
Megvetetel mind a sávan.

Bükkhe tyányok azt isével
Meghelték amony fivel;
Haro tölke nem kézület;
Engedekni fiat kükök.

Só szigetje ides konna,
Sátoruk lón szép vethonna,
Agyok adott nyugatomma;
Kines agyok, mi élet vonna.

Fiat vületek hős nemre,
Kép leányt is senelemre;
Dali törvetnek ifja agot,
Maguk helyett tüss virágot.

58.

Hős fiakkal Kellen-Kellen,
-Két vevire Késvet-Kellen,
Leje lón mind egy-egy nemmel;
Késvetolca agra erék-memmel.

Hunor agra hős fejt nemmel.

Hős fiakkal Kellen-Kellen,
 Kés uccsai Kéless-Kellen,
 Léje lón mind egy-egy nemmel:
 Származók agra erch. nemmel.

Stunor agra hős fajt nemmel,
 Magyar a magyar nemmel;
 Szaporúság lón nemmel.
 A magyarban nem is fűtel.

Szittyá fűtel elököntek,
 Dúl királynak dús öröket;
 Cs' azóta, kösök parja!
 Niretek stál sajnul tőjre.

VII. A Rövetzig.

Követje avonban Releti csá'párnak
 Lón törtéletei fűtel királynak;
 Mra időrőlét gyors parjais kőta.

VII. A Rövetség.

Küvetje avniban Kéleti csápaárnak
Lón kivertelesie Etele Riválynak;
Mra üdvörleset gyors paripán hozta,
Társával utján Etelel nyomonra.

Lót, Mátra hegyébe, Katalaxal jöttök,
Csergét, Kúlonatlot, a völgyben ütöttök;
Kaután, Búvárol se kálusa se Kérdés,
Júdubak belnek a kivertelesie.

Tényes ajándékat hoztak vala köven,
Tegyvort is, aranyban gondagot is köhen,
Pénzt is egész terket; orjta van az isék
A hogy az erdőnyivel font hámosa kimenék.

Ésatorba nyitottak, engedelm nyervea;
Köle az eteljáró maga ékes nyelvea;
Etele a köleket isüi vala folyvaist;
De azist Rivánta, magyararvra tobmaist.

En uram, a császár — amax így beszeille —
Kübt ajándékat a várometit velle;
Kroni hívójét, kiverte barátságát,
Kivija társaságát a kuncok országot.

Messzejutó hívet kálotta mevének,
I hogy uró volnál onár az egész nemzetnek;
Örömit e dolgon, meghagyta jelentésik

Seni hiisjet, kiertä parattinat,
Kivji tävetsigre a lunok orsägät.

60.

Mestacjusi kirit kallotta nevednek;
I kogy ura uolnäl mäi an egist nomietnek;
Örömit e dulgan, meghagya, jelentsik
Kolgai elöttes, kivänva tserencsöt.

Nem ahar ö, monja, veled élni hatban,
Ahar ö komokis Regyes indulatban;
Nisört Duna menten vérosaiban nyit,
Valahány teniket tessio letten, annyit.

Rokoni jövököt máskep is ajánlja,
Festuire gyanánt lesse a lunok kiválja;
Ajándékban is ö lel gjahori mödot,
Nagy ha salán kinnel esztendei xobdot.

Adaját megusha, (kavait sereli:
Assaúsván bele keménet an éli;)
Legyves kiradalmu risonre ha fognál,
Hirten, nyencsighen töle gjaraphónál.

Stallá kövülettröt kavad övres köpök,
Mehyjel a komokidok füleit megröhid:
Nem sutja, ki ellen nagy voraged kistül;
De követsigünkhon, halló mit ixen risonül.

61.

Orfiag a tiédél meggy amost kossába,

Ország a diédél meggy amott horknaba,
 Telt kinnre mélyet hágy a lefutó Száva:
 Nepe, az illirség, s ki lakik az helyben,
 Többszörök uram is az ő urak ellen.

Császár letapodni fejtét egy tapon,
 De hada másutt kelt, mindenféle joltan;
 S gontjai hit dolgán ij-nap betegednek,
 Májfjára menesti van annyj erebnek.

Ha hát — az uramnak ünneki horknái —
 Kérs engedelmre jótosait horknái:
 Elhöl se is, ő is, vommil nyoneséget,
 Megbíva mi jöttünk eren alku vigétt. —

Köveket travit ig Csele megéke;
 Buda királynál ha volak-e máj? Kérde;
 S miután a költök válatat avn nem-mel,
 Így feleli keményen örekepett kemmel:

Tudnia osáskármel illő, s köveket,
 Valamig a hunnok fejedelmi étel:
 Senkise halli meg Buda király horknát,
 Legfeljül intési hunnok öreke dolgát.

No schit ő horknái menest eren nyomban,
 Ajándikkal is öt követele anontan;
 Magam is ott lisek, a mi engem illet,
 Tárta-leven, hű kard az edala mellött.

Lone lefektetve a követele mélyben,

No sehit ő horai mentek ezen nyomban,
 Ajándékkal is öt kőretek mondan;
 Magam is ott leszek, a mi engem illet,
 Társsal-levein, hű kard az általa mellét.

Ere lehozatván a köveket melyen,
 Szabad-e, az első kőre, hogy beszélni?
 S miután a király engedte, jobbra: 2.)
 Csendesben így szólott, halkul magyarán:

Buda királyfjal — mond — ebbe közeink semmi.
 Császári Eszléke parancsala menni.
 Csak sehol, így monda, ha nála nem érünk,
 Neki nem felelünk, inkább hazatérünk.

Ki fogódnék, úgy mond, töveszkeletű ighez?
 Omló hegyi kőhez, kőre gyér indáthoz? —
 Buda már val, a mi, csak a leiken
 Borsáros meg, uram, hogy kimondtam egészen.

Esze az ily szót hásszik vala umni,
 Mégis kive kerint nem hiót karaganni;
 Elanes indulat parancsotig hívja,
 Jöjjenek — így megre — mikor ismét hívja. —

Maga pedig mennén Buda közhöz átal,
 Jöttire a tályji megfordula hittel.
 S haot nélni kőre, akkor is az átal.

Maga pedig monvén Buda kösöz átal,
Jöttire a hátya megfordula háttal.
S hogy kölani kendé, akkor is az görök
A demmibe nérelt, is monvát kölörvén:

De minél jussza hozzam, diiseledni errel?
Göyös Cael, látom mily oitra körelrel!
Követek delgában mit kussok én temni!....
Nem vagyok én társad, nem vagyok én temni.

Oh! báé v világon élve nére járrel,
Látni magamí foggtal, mint vagyok én aonyel,
Hadd nyulna be mindent, nosza csak hadd felna,
Kinek egy körgentis a viláig hatatna!

Íst nérem, aléban, sürelomnel, biten;
S kördem följedne: én vagyok-e még én?
Ha! vagy az a más üle helyibe az én nek?
Létem örökönben kerajáro lélek?

De azért se! mondom. En mondom: azért se!
Olyat riadok, hogy mindent megértse:
Sogomát kövénem, esli kerent. Nagy-vagy!...
Máskép csak a hír: v mi valál, az vagy.

9.

Felforra Caelnek hittelen a vére,
Lúgo paraszokban imlöt a fejere.
Mint malom érvinykelt két füle, - sax ajka
Revket vrel köise, meg a kö is rajta:

Errevezett hallgat: nérexxü, vksalan,

Felforra bebet hittelon a vére,
 Lúgö parasokkban imlöt a fejere.
 Mint malom örvénykelt két füle, - sax ajka
 Reoket vata kússá meg a kö is rajta:

Erevesorott hallgass; vónesxü, oktalon.
 Gyáns, gyánús lalkü, pulya, bódogtalan!
 Mintha nekem járná vóna olum görben,
 Ha kájar ebével kidermet megtörném!

Mi vágyle?... arrost fü pelyhe az itt mellelt,
 Gyöngé akaratom neki a lehellet!...
 Akarom: vata, nines.... majd! - bural mene gorsan,
 Mint mitor az ignet villám süne karsan.

Követket mingyár: külti beallatra,
 Ott udvaros lénen fejedelmi lakja;
 Külti kalaukonnak gyors minni futóraját:
 Jo gandrútelekben, alhura, ott várják.

Maga lúis felhökint kömpölyög es rordon;
 Küde haragjának esik az-az fulyton,
 Esteleté kiskul. Kézd ráthai magiba;
 Reggel mene önkint Buda sátorába:

Bálya! süzes vobham, met marocuna vobál,
 Restenetes váddal iszkonyin vésolal:
 Jöttem kavat adni a körm, felsedágre,
 Ha...

Bátya! tőzcs válsam, most marcona válsál,
 Restenetes viddal iskonynin viddalál:
 Jöttem kerat adni s körni, feledsége,
 Hanem a beszédem halljad elöb megre.

Igazságtalanul engem ritelox abban
 Hogy irántad vobnik ravass indalattban;
 Követek hibáját magam is feledtettem, —
 Éh megse' alarván, én ide szölttem.

Császár, igaz, ölt hozzád nem utalva,
 Ezzenet inhozám jöni parancsolva:
 Tán mivel én a had foljamát intásem; —
 Míchogy aláromint: benne semmi résszem.

Ajándékok is öh valamennyit hoztak,
 Én ritfele veltam jó-olvas utat,
 Sétomban aróta felvettem ill ox:
 Én veltam az aróta's te jóvel is veltam ox.

Vagy te felvoh ijtöl, s nekem add válsoré? —
 De nem ennyi, testvér, e követsej hatxna,
 Nem arany, és a kö only beszesett annál:
 Drágább e követsej körül meg aranyjal.

Rimus van elég, vagy less mindenkor a hadban:
 Hanem ily kerköltés ár - megadhatlan:
 Vobli hibáztatol iszt videru néssel,

Kincs van elég, vagy tess mindenkor a hádban:
 Hanem ily kerzöclös árs - megadhaslan:
 Omló bírodalmat jött védeni néppel,
 Hogysem erőfogytig hadaloxni eppel.

Ki nem konul egyszer, az közeles szolgám,
 Kinyomre arontul fordítsk a dolgán;
 Ki azⁱⁿkrömön szokta meg a járást,
 Nem tud maga lábán, elesik mindjárast.

Vádolox, hatalomra vagyok igen kapcsi:
 Mogyán; de az ok nem köznep hiru sapcs;
 Hátzom, kerjedjen húnok bírodalmat,
 Gyölkösit más földre borsássa hatalma.

Hatalom, mint a víz, vagy apad vagy árad,
 Deha körepxorben seoplvne nem állhat;
 Ország, ha erőtlén növekedni, már foggy -
 Nyalába is omlék, támaraxxad a kárhogy.

Császár dolgait én, körmek után, hallom:
 Azirt követekkel szerződni javallom;
 Festem is... de, bátya, ne az ellenedre!
 Festvén, addozsa Keresz jörsen feleletre!

Ártok, ha egyet nem, a nyereség volna,
 Koritam a császárköt éventi ártára,
 Ha, hogy az ifjú nem töredék a hadnakt.

Kiszem, ha egyet nem, a nyereség volna,
 Koritám a császárt éventi adóra,
 Hegy, hogy az ifjú nép töredék a hadnak,
 Csákmanynyal is annan kiki gondogodnak.

No hát, az okos kön engedve tanácsod,
 Akaratom legyen a te megbízásod;
 Ki mondja ki látja vir dacrol a vének:
 Gele is Buda együve nem férek.

Jgy dióla, erővel de vir nyugottan
 Buda követ nyugta lallgatva legottan,
 Nem mintha tavának isteni a mélyét,
 De mert maga fölött érte keményét.

Art látja hogy öcsese kinnája felesnek,
 Hasznos is a harcokból, gondofja, kérésnek;
 Ténnap, igaz, bánta: de hirtelen megkötö:
 Könnyebb hagyja, mint haragunni öre.

Valaki már azt is meghozta fülébe,
 Öcsese hogyan mordulá kérésnek élébe.
 Jgy, lassan, melegebb bizalomra kendül,
 Valamint a hely kön gerjed elevenül.

Kiszem, ha egyet nem, a nyereség volna,
 Koritám a császárt éventi adóra,

Micsen, ha egyet nem, a nyereség iróka,
 Akarom a császárt évenki adóra,
 Meg, hogy az ifjú nép töredék a hadnak,
 Székmenygyal is annak kiki gazdagodnak.

No hát, az okos kőn engedve tanácsod,
 Akarom legyen a te megbízásod;
 Ne mondd, ki látja vir daczal a véretek:
 Bele is Buda egyjűve nem férnek.

Így öle, erővel de airt nyugottan
 Buda kőit nyugtá hallgatva legottan,
 Nem mintha tavának isteni a mélyét,
 De mert maga fölött érte keményét.

Azt látja hogy öcsese kinnélja felenek,
 Hasznát is a harcolól, gondolja, keressék;
 Ténnap, igaz, bántá: de hiszen megkérte:
 Könnyebb hagynia, mint haragunni érte.

Valah, már azt is meghozta jülibe,
 Öcsese hogyan mordult kővetek élébe.
 Így, lassan, melegebb bíralomra xsendül,
 Valamint a holt kőn gerjed eleventül.

Akkor bel, hátyját fogva aról kőre,
 Kereste kőmet, hogy az övébe nősson;

Akkor lelt, hátyját fogva erős kézen,
 Kereste kemét, hogy az árába nésson;
 Buda nyílt külsőbe odanéz e kemek:
 Simmár az letele sátra felé mennek.

Kiket a mint Gyöngyös sátor alól kelten 4)
 Meglátá kijöni nyájas keresztben,
 Kép nagy barna kemét válszaka nagyobb
 S áll vala, mint háldány soványó szobra.

Buda is megfordult, hogy visszatelintson,
 És monda nejének: Jósze velünk, kinszem;
 Tegnap se valál sán jó Hilda visetnél, és
 Rest, anyany! pedig im. hármat alig lépél.

Reszkess, tudom azt is, gyermek Mladárvót,
 Völne fiunk olyan, se nem asznád ávót,
 Arany-erüster' nem, az egész világot:
 De hiába esdünk ilyen boldogságot.

Ier hát, Mladárral maghadat mulassad,
 Hida unalmát is mindennap orolassad;
 Kieren akar együtt vedniél vele mindég:
 Te vagy a gazd'anyany, ő keresztet vedniég.

Indult a Királyi Buda e prava,
 Kéret mosolygón Risselbik-urára, —

Indule a Rivályné Buda e javára,
 Menet mosolygón Risselbik-urára, —
 Bár erre megáll, oly eszté ködönt e nap;
 Most elpanaszolva Buda néki tennap.

Marom. Ide semmit nem tud vala ebben,
 Csak, hogy urát tegnap látta nekét Redoben; —
 Most, fia képehez pirov ábrázattját
 Lehajta, mutatko messziről az atyját.

Mint rársabokorbul riad a madárka,
 Kép anyja öliöl futi fut Madárka;
 A hokor ott guggol, Reblenarad tárván,
 Kiated tökévényét hü fiokire várván.

Amint fürjike apró lábait a fűben,
 Kaporára lépít a fin sümibben,
 Egymet affjának malad a xip gyarmak,
 Gondolja, ne minggyárt az ölben kormak.

De mikép pillangót lebegő cuklyával,
 Mgrit elő gyöngyvet lepi le csölygával,
 Sijti az a eselt már is felbe csapódik,
 Laha tehervényes maldárona stük.

Angya pedig így: hó genjedelemben,
 Rihem... P... a... le... kember.

Angya pedig így: kö gerjedelombon,
 Csókakomja kitudt a nagy fekete kemben;
 Hde Raciag alovól könnye szakadraig,
 S fájó nevésiben elfárad odáig.

Mire odáért, már birtos mendéltől
 Mosolyog a gyermek, az anyja áliból;
 Kénye-felé, Ohale, ravannul mosolygott;
 Gyöngyvir Komoly arccal rösteli a dolgot.

Skállox le hamar onnan! — Hde fiút feddi —
 Ross gyerek! itli ez? Ilyet cselekedni?
 Meghívted mimmgyár, keretü nénidet!...
 Uogad a gyermek könnyen a bocsidat.

Csölgjéd hogy elide, nem bánja lovátka,
 Nagyja magát henni bélekürö bábba,
 Engedi Gyöngyvirnek vés minden rímen
 Boribani csökkat, s haravinni kiren.

Östkon egész estig gyöngyvirün mutatnak,
 Értap öröme nagy lakozást laknak
 Egyben ama két hős, meg a felesége; —
 Bude is Eel közt így lett meg a béle.

VIII Ecce álmos lát.

Szöke pótlár körben Ecce Budának:
Két nap pihenő volt a Mátia vadának,
Azzal a bor láthat, most az itó kedvez.
Kell annak utána hasi kísérülester.

Vissza Ecceabról, alkudonás végét,
En is fordítom majd a kövességet,
Folyamit hogy lássad, is hogy mire végzem;
Mindennap előted emondom szíven.

Alakalt a híretek rengetegit másokunk,
Kaporán a hús völgy mélyeit vadászunk;
Ercs itó két két telit, avagy hírom,
Nem a hogy akartam, nem az egész nyáron.

Jó lesz; hanem igyál! én is iszom-monda
Buda Könnyű Kívvel—ex a kőnap gonja;
Húgom, feleségem, nassa még egy cseppet!
Soha én két avconyt, soha láttam treblét.

Mosolyogj rám, puszta két arany almaja!
Dreg ombrorel is a snelle Kivőnya....
De össim, ex a bor, vesztésére? jöbbit!
Mintke tejet innám; Kicsi nem árt abból.

Igy Buda gondolatul üresíti keltét,
Emeli két kővel nagy billitóm öllét.

72.

Igy Buda gondolsól üresíti keblét,
Emeli két kézzel nagy billitám öllét.
Nem tessi le, hanem tartja körülfogván,
Ahol erre, hol arra mindig mosolyogván.

Stilla pedig a Gyöngyvér néli nem felelnék;
Simityák Rékeit nagyságos belnők,
Hogy a vadászokban rével segyenek ök is,
Légyom madarallal az utveri mök is.

Ez az egy aratathoz ülsch való issre,
Buda arat alfön, mellette az issere,
Múl a lét aromány. Hanem egész vor van.
Ily Riise aratallól körül a sátorban.

Ölönne fehérben mind a hunok föbbi
Ost ivenak: a sélves, gyula, is a söbbi;
Debre is ott magad-riggen egy aratálnál.
Lelekedő bennél, rivemelő dalnál.

Csak Dulcsu voris ül hitvány Kupa mellett,
Borítal nyjsága önki nem keltett:
Aján, magyapám iles Kabela szejével:
Bunján levies, onod, art nem hagyom én el.

73.

Am hadd igya körönd! — Szomöre rivalja —
Hadd fesse lovát ki maga is vakorja!

Am hadd'igga könnend! — Seomöre rivallja —
 Hadol feiji lovat ki maga is makaja!
 Eele kirälypääl hor van elij, löven:
 Igex dalia's Redv terem o töllöhen!

Kitke irox az arany, drága nemes jószág;
 Kitke ital alor: fejedelmek iszerák:
 Eelenék van sok, bora is aranyja:
 Kanora-savó, ej! huj! marashat, ebonyja.

De, hogy az est immár behalast az ejbe,
 Eele fölállot, kehely a kövle:
 Itom a vendigert. Velem iszik minden;
 Akkor lenyugodni kik, hara mengyen.

Elegel mielattunk. Holnap haj-elöre!
 Hajnali hajtáson süksig van evöre.
 Mondván, kiiveti pobarát fenehij;
 Felvett is, de nem is, exo jeltá nélkül.

Előszóhat megis — Buda legheisöbben.
 Vissza egy-egy róva forduba menöhen,
 Hullatva egyenként o mi kiivét nyamta;
 Míg szeliden Gjörgyüer maga után vanka. —

Ebreij deli hajnal, te róvsa-öxöntö!
 Mår lengeti leblét küs reggeli seltö,
 Ebreij puha fészket melugin, paciösa!
 Mår szörök az égon hajnal elö-pirja.

Támasz kövönös nap! mår keng orkód a dal;

Ébrej deli hajnal, te rózsá-örönlő!
 Már lengői leblét hús reggeli nettó,
 Ébrej puha fészek melegén, pacsirta!
 Míg telvél az éjón hajnal előpírja.

Támasz kőszára nap! márt hang noked a dal,
 Sertelj hodi kúrtzó, kúrt seregét rajjal.
 Tuvalom, hajnal, kúrt, pacsirta bold is nap
 Ébrejétek mind, mind! Éle im gyorsabb.

Éle, mint harré, kúrtúle sorinyen,
 Előre a munkát komjaree Koményen;
 Kines dolog éniké, hogy kúrtúle venni:
 Így viltóit a nagy előle kúrtúle.

Most is legelőt jár: intón a seregét,
 Kúrtúle nvenkét, fedd, szabósz, sürgét.
 Túlja nuist minden hat emberének;
 Az ő kúrtúle a rend, az ő trave lélek.

Imai, mint gombolyagó, fejlet a hadúge,
 Kúrtúle emberkét nagy orom sövébe;
 Múrtöldetel így a solaság beharkol:
 Szalatt minus egy púrtúle, paripa sem harkol.

Buda is már félhét márt kúrtúle,
 Tonnapi kúrtúle jó volna ha volna;
 Embereit a kúrtúle, Hde mesé mártúle.

Buda is már fölkelti magát Rüstökre,
 Tennapi Radvöljöl jó volna ha volna;
 Emberek a Rét nő, Hida meg a mások,
 Gyönyörű nyeregűk, mely nagyokat ásit.

Szép reggel az asztal; pikéris lehelő
 Szóra szelid kajnal, fris kajnal, szelő;
 Puhá gyenge karmat, gyümölcsös üde hamva;
 Szavak rigó-énel mélyjett füvödalma.

Szép reggel az asztal; paripáns szelők,
 Szavak Radvöljöl, szelők szelők szelők.
 Csalogányként csatlóg, vágy, öröm áthajló;
 Hgyes ügyesbucig hasty mondulatja.

De Buda vet létje, mint a vakó vörösat;
 Szinere nem szüend, irni a Radvöljöl;
 Csakonyok ingerlő szavainak mormog.
 Szaladnak az asztal; szel, nőnek az asztalok.

Atkoc szel hajtó szavainak jelt ad,
 Szel szelje le nőnek az egész völgy nyilat;
 Radvöljöl a Radvöljöl, valamint szel, gyüld;
 Szel szel után vörösat; itt nem szabadul vad.

Szel, csapinós szelők, szelők szelők szelők,
 Szel a lovasság szel szelők a Radvöljöl;
 Szel szel szelők, szelők szelők szelők,
 Szel szelők szelők szelők szelők szelők.

Tel, csapinós lejtőn, gyalog affél körnek,
 Öt a lovasság ill. rikkis a körnek;
 Oda felem jó kéres, járólle lapály van,
 Törpe bogyós bakrok itt ott a lapályban.

Hallgatók elvörös medve visérségét,
 Nagy milatta lehel s Buda feleségét.
 Nagy medve, boxontos, kislábu, kemérdék,
 Körde alátörni a mind körel isek.

Bontja meg a hajót sűrű élő-sorját,
 Áramló nyílvesztőt, valamint pordozját,
 Kelevén nem járja, ha ürtik, nem sédül.
 De ötle csapásis hajók sora sédül.

Köt köi után nyitva, így, lefeli ballag,
 Oda se nem hulli kopjának, rajnak,
 Szászor is elyomni azalatt próbéljár,
 Bámblék nagy garral a maga nőstáját.

Nésette magát már lovasok vendire,
 Astromyi nérei hangos ijedre,
 Akkor leli piha! nem kell félni, munda,
 Gyere utam ma urkó! hadanász, táncos! st.

Van erős pányvája lőtör köselébbél,
 Azt medve nyakába hajítja nyoreglől.
 Huskolya Keményen, lone után vanja,
 Nem menne a medve: de ha lehel mondja!

Van erős pámpája lötrör közelebbel,
 Azt medve nyakába hajítja nyoregöl,
 Huskója Reményen, leve után vanja,
 Nem menne a medve: de ha lesz mondja!

Szaj tágas a völgynek szantörül-ébe,
 Tartantjára lovát, nyargal vele körbe;
 Meg tetemül, a vedtél oda minden vadág,
 Némi a nőnek csupa egy mulasság.

Igy el a foglyát fészéke halálig,
 Míg lihegő táján csúf nyelbe kimállik,
 Tustában a nagy kőn sőt östiebb-östiebb,
 Int vigre a bajnok, hogy gúnya közzökik.

Alde eren s gyöngyvir miután mulattak,
 Solymár gzerchikkal a völgybe maradtak;
 Buda pedig fölmont, — bele az ösvény
 Lejtött menedéket stámára Keresvén.

Mint mikor a víz-ár Tisza dísz lapályát,
 Elönti körül az ég s föld kasimáját,
 Öförfoly is is víz egy iszonyi gömbbe,
 Csak egy sziget-ormó függ emyi örömbé;

Megtelit az orni hutas fenevaddal,
 Gulya bögisivel, szarfele esapattal;

Megtelik az orrmó hústos fenevadddal,
 Gulya bögisivel; száfóle esapattal:
 Jét juhoki hüvít össe, odállt lóó;
 Mintha legost hárkát építene Nae:

E sziget a Mátrán, úgy Képelem, allyam.
 Kenesi kőgény vad, merre szabaduljon,
 Vistre megint nyilraj, s veri fényli kőpő.
 Döngő pársolnak rotheness dobja.

Látnál csikasz ordost megütni haraggal
 Sombe, a körökkelin, csikoló fogattal;
 Agyaras disznónak tehesetlen mörgit,
 A mint kasogatja hűkkfa erüst kőgít.

Látnál hila bölöngt — vele mind a falka —
 Rohanni hol egyik hol a más odalba;
 Amegni körejen hiep jávor ünököl —
 Kern annyira éri ott a xóivaj öket.

Fiola Esel mostan: Pötya! ne folejt keze —
 Gimethöl amote könyü vadat ejthetox.
 Estenile buda utra: neki-hajra mörjöl,
 Jüvaldud az össese Aivette kemélyöl.

Ekkor valamennyi sárgató rendül,
 Bunkó nagy ritésin fa-bodon dob rendül,
 Szár kürt riogástól a levegő lóssal:
 Tele lass beáll a szélbe vadéval.

Ekkor valamennyi sárga- és kék-
 Bunkó nagy itésin fa-bodon dob rendül,
 Száz kiált rögöstől a hegyő társai:
 Jele, hogy beállt a királyi vadászai.

Dímvadát ejthetne a gimet Buda Könyves;
 Kigyelli keltől, hogy azokra menjen,
 Előbbi Kavanak iserte fulánkját:
 Visszi költő hátra jó fegyvere kőgajt.

Körmön Kópiait hájt nagy bika költőre,
 Mely legelőt seigüls, korradva sörénye,
 De mámorosan lát, vesztet is a jobbja:
 Szarvú párszától csattan le a Kópia.

Meghőskül a vad faj-egyenest Budának!
 Öntje melleg belét sörög-sárga koldának,
 Ledobtan a pára, kúl-fébe ruhannán,
 Buda király oxombját sekte alá nyomván.

Oh, ha nekem volna most egy tavam ollyan,
 Melyhez én egy perczet röviden rajzoljam! —
 Kéle jól látá Buda nagy verékjét,
 Leghőselebb is vola hogy nyujtsa végéjét.

De körmön jelenig rit rövidgi Armány,

80.

De skönni jelenségek, rút iródi Armány,
 Ott domol, Király és összesé Köxi állván,
 Tarany mátra mered a hajnok elébe,
 Jeltörékos annak, szemlélni, a Répe.

Agyara lóg hosszúan, kemé vörhené árít,
 Nyelvé, miként villám, sürezen exihánít,
 Hosszúke lángot hány, avig ér szabálta,
 Vortarajás Riggyó minden egyes kéla.

Pavasa mint Köxait, kegy elő fokonytja,
 Joxonya paltosát egyit Hosi tartja,
 Buda fejét csankán vengeti a mával,
 Hogy lehelék dobja skönni uiggyorgival.

Akkor, mint nap előtt holló hamar elmen,
 Röpönt el egy árnyék lét igaz letkén,
 Nem volna-e bityját, jobb, hagyyni halálra,
 Mint hagyyni türelnit örököv próbára.

De legott marcolván somfa gerely végén,
 Tümarja meg Jsten gonosz ellenségét:
 Armány! viad a hős-emberevő Armány!
 Nehogy magad elléted, létet hevarován.

81.

Megölni nem ölet: nem csak anya dügre,
 Nyomorítalak sebbel és Binnal örökre! —

Megöbni nem öltök: nem vüch anya dügre;
 Nyomorítalak sebbel is Rinnal öökre! —
 Kállelt, iramedvár a rettenetűnek;
 Műnt az, a fegyver talála ürenek.

Meg jökor a hátyját mequidoni örtöl,
 Éjorn az állat most abara tördöl,
 Műntán; vörösgyöl az egkre sivar,
 Költet a kóstait, melyet állni Rivin.

Egy kaffadőfövel a bida terogygyant,
 Fekésin a vörö nagy erővel lugygyant;
 Megtörlit a töthi futtába hatalan,
 Műnt parti töringes habok egymás vállán.

Műnt valamint hajósar bolja nekén fáját,
 Műntén Ecet őrvet hurugányát,
 Tánmas nagy őrösség kirtelen a forba!
 A vörö nagy őrösség fajtán, elinath a vöröde.

Évalatt sával sem nörít vata vörösteq,
 Övte mentésin töthén elékertek,
 Nörmi kört minden sietett a löre
 És Tibra segélni a Rivályt atola.

Ri, nem nagy ütössel, ekkip trahadulván,
 Megöbte öcsövet, nyabába borulván:

Ki, nem nagy ütővel, ekkor szabadulván,
 Megölelte öccsöt, nyakába borulván:
 Soha, lelk, soha!... Ennyit sehog' ajka,
 Túlja élet megis, mit ist' sive rajta.

Akkor bátyja közt megfogva ölében:
 Mire néhünk, monda, ex elg' is légyen,
 Várat immár hagyjuk elejtemi másonak;
 Látsuk, az avvakönyv, gyere, hog' solumásonak. —

Im analatt Gyöngyvir' s Ilve köcsöd, nyúg.
 Törsint, semmi okon, csuda háboruság.
 Mindent a solumát gilicse máváira
 Egyreke kacsát, levegő' uszára.

Buda királyának képen overé soluma,
 Mintha idegöl tött nyit veszteje valna;
 De nem úgy a mástik: ex elg' hogy vessé rest,
 Gyöngyvir' matorainak edik eresselvést.

Utan, el is fogja a csopann körmével,
 Bróza meleg sallát, esepgő' fris vírrel.
 Kallani vijjongást; a csata nem látszik;
 Tényes levegő' egy patacska csihátik.

Egyreke ihel soluma edik agyonképe
 Buda királyának maj' hogy an ölibe;
 Felvette, soláig nérté simogatóra,

Jah se ~~menek~~ onger! — köle erre Budáné —
Lassabban elöstem, Regyelem — Rivályné!
Azt se' tudom, mellyünn Korosabb egy nappal!
Vagy azt se': magánál ki betül ritábbal!

Igy köllékezénnak, Ketter is egyezere.
Edele Budával jötték ilyen perre;
Gyöngyűt janaszát csak neheren vevék ki;
Mire felindulván, mond az ura néki:

Asszony! a parvarnat uige legyen, hallod!
Mert Reserü Rinjás, bizony Jelen! walter;
Edele halálhál uradat must menti:
E' mit eslekeretel axalatt Kellen ki!

Oh! Reserü Rinjás én értém elöre
Tihete bánatnakk — így sir Buda néje;
Mert soha nem értek, tudom azt, jó neiget.
Jaha én ex asszony, sem az ura negett.

Edele másrésztől, lebeszélve langját,
Édesgeti berzent, karagos galambját;
Arja Önön sebjmát — nassalá — Gyöngyűvörnek,
Kedveseit Kettűst: így együve férnek.

Látszott is az apródny hajlami dög stóra;
Makora onegjött velle az asszony kénörre:

Látszott is az aprony hajlani szép tőrre;
 Mátora megjött való az arany stáinóra:
 Vesszi, karmat kixxel s ángya felé lépve,
 Kitcheri nyakát, úgy dobja elébe.

Nagy bajjal a kék hús hirt annyira menni,
 Hosszú cseleltségét ne legyen látt semmi;
 De mégis a pörcök veszik aztán végét.
 Ábrándolástuk egymás feleségét.

Amde, melyik sörözt ha gyereket elhagyja,
 Sajog a kék aprony síve - inszulatja;
 Mutasd, mit a tember, cseregis a trájor:
 De nem áhadják, hogy a tábent ne fájjon. —

Vadászok azonban mégis járt a nap,
 Azca mulasság lén, ma is úgy, mint lennap;
 Etele gazdánul kádát vendéglé,
 Akután lenyugvók nyugvó neje mellé.

Csillagok s földön csillámlani süntek:
 Háva le minden rem, tüzet is elüntek.
 De az ég nagy sátra, s magasán melytől
 Szere ragyog - s virárolt az örökön él.

Im az öreg János világi reme, napja,
 Kádát ara, főt, vix s az örök tük appja,
 Emberek urja kusta sörök tükben
 All való sátrában, aranyos karoktiben.

Im an öreg Istens világ sreme, napja,
 Adátk ma. fölt, vix sae örök süx appja,
 Emberek idője Kurta rövid tésken.
 Ill vala sátrában, aranyos Karokibben.

Megnyitladorosi vola Kárpitja egeknék;
 Hallgatja, halandók hogy tesse pihognék,
 Nér le avirleüthöz⁴ mélybe ható remmel;
 Legeluti gondját csündes figyelemmel.

Páirse stik meli keverőn támaratra,
 Bal könyölit annal keltre nyugavatra,
 Szajja halántélat egy ujjja hagyira,
 Melyen alácsordul szakalla pihira.

9/10/29
 Tobb Kere már Kisti gerjideröst innal
 Nyugvást markolatás, mely fájva rubinnal;
 Lába stött tegye, lépésin a sílnek,
 És nagy rettentés süx nyilái égnek.

Jgy a Kere föltet Keme árvízgátrán,
 Megnyugdost mégre Eselint ábrán;
 Komoly öreg avirát váhata derüre,
 Mely az egy rörcüt: irahifinyt trüle.

Allokik az én szolgám, lele lés, melyen:
 Most Kell. kin ábrát hogy jottora csordéim,
 Elme-salak hívány Kört helyett - monda-
 9/10/29

Akkor az én szolgám, letelek, melyen?
 Most kell, hán álmat hogy jöttön cseréljem,
 Elne-salát hivány kövi helyett — monda —
 Ezenem öt tiszta, végieso álomba.

Itt az itó — messzám, gyövels alarattal
 Gyövi magát, s karcol riátó karaggal;
 Diarab Armányon ma is üle képen,
 Bányji unott ille ment kövi kézen.

Itt az itó, hogy máz hirodalmat bírja,
 Milyen öröklől ex meg nagyon isve,
 Mely tithu ravástal, fent, a Világ-faján: 2)
 "Itt az egies jöttön, ha ex egy hibáján!"

Kasza hát teljett le, a mi betelemtő!
 Itó, nagy gonva is ház, jöjjön a jövemtő!
 Nagy teltelre ma én teltit efigyem:
 Iteni Rantimmal derekát süednem.

Szólván, Rimagasüle deli nagy kemélye,
 Teggyeres ünneplő házata hemine,
 Pänge-vasat, melyen siltos hetü, válassz,
 Kines fűki halantó, ki megalvagaá azt.

Akkor tiszteletli szolgáját Kellöt
 Szolgái befogván, nagy ékes gyöplöt,
 Tiszteletli hadszereit maga Iten hájta,
 Nőve ex is, a mint állt letele rójta.

88.

Akkor tükögeli tielpaxipit Kellöt
Kolgai befogvax, sagad ekos gyepöt,
Tönylö kardfelesin maga Jelen hájta,
Dörög ax ig, a mint káll lefelé rajta.

Allija luvát meg Eele sátvábox,
Halkan maga hömvent a fütönet urábox,
Püze almában csipejüt a Karddal;
Jemít a keliceni, mint jött, tava nyargal.

Lovai körmisül lögy levegö csattog,
Mint a megütött vin, nem sülyed alatto k,
Kerde xsurlian additua völkordul,
Olhyan aróvel xix, oly sebesev fódzul.

Mestre merön káli sok erre fütöbox,
Fakaróját jottan felvonja fütébox
Eméjebben elatöxik, hagy a kajnal kölei; —
Hádurat nem lájja ember soha fölti.

IX. Isten Rádja.

Reggel buda möje orene a fejéhez,
Rijjongva sírálykint, mely kivatar éreix:
Vén ember! ne alugg' — távol nehi monda;
Tűjjék oda-át a kővet alattomba.

Tákosok és kölesok, jaras, drámerő;
Gyal oda kühajus, énekkol igező,
Iráb, varaxist; ha ki tud^u, ráolvas;
Papok, álmfejők: egész sorog öljyas.

Mundom is én váltig: de kiabs volt a. —
Most ikon elirem már viradat oha!
Dolognak vicidnél kell lenni ma nagynak:
Es se, király — séged kist' alunni hagyat!

Kül Buda mintjára, kenneit dörsölvén:
"Ki? micsoda?" — ily tei rebegett anyelven;
Ábrután áltámolgy, megpuhni mi kérsül
(A sejtene abtan) jó Petre vitentül.

Csaluggans Bethoz gyűbnek vala jósok,
Istos jóvendőlet himeani turvósok;
Ez Tordát legelőbb s mint' összehivatta,
Buda látomását egy elitök adta:

Böhs öregek, monda, tudomány ajtó!
Istennek e földön Kapuján-állói!
Keltjások az ábram; kiverkebes nőnek,
Jó-e? rossz-e? nyitját negyem istobnének.

90.

Böhs öregek, monda, tudomány ajtó!'
Istennek e földön Kapuján - állói!
Hellyátok az álmom; tiédetebes uének,
Jé-e? roz-e? nyitját vegyem istobnének.

Alomban az éjjel (régidolog!) mintha
Játékom vata játék-hadaim' ifjonta,
Nem-nyit fiataloság kép esenge Korában,
Hős Bendeget atyám szíjot udvarában.

Old vata pajzások, kélisze gyermek,
Tizedelmi sárja római embernek;
Nagy hadat a künök fiaidól ketten -
Ó kembe hadammal, én szíjot vettetem.

Egy darabig játéknak, seb nem illő szíjot,
Tompá fako nyíllal, gyermeki fegyverrel;
Néremi fegyőben, cselken velttedük,
Majd római, majd hún módra verkedtünk.

Egyre aronban, kard valamennyi íles,
Gyaxándi² harostól, lovasgi fül véres,
Támad nagy üvöhes; egek elborúlnak,
Dörölköz Adaristen kék nyílai gyűlnak.

91.

Sim! öre öreg ember, tiédta földi fényben,

91.

Sim! öse öreg ember, tiszta fodor fényben,
Ercsordit onnam, egyenes életem,
Övxi nagy karddal derekam hajlásáti;
Ercsordem nehezét, a szíjja nyamását.

Akkor pillanatig mintha imell' volnék.
Tapintom a kardot; derekamon vaks meg.
Fényben az öse ember ágyam előtt áll,
Mégálltam a sátor mennyezetét nála.

De került az életem, s én egyedül, távol,
Tapodom a léget, mint ki vívet lábát,
Szörny nélkül, magasán, a levegőt a létem,
Mertelen a kardot jobk kerek viselőm.

Mattam az eddök koronája kúgott,
Tuljó nagy víreit terelő szagnyigut,
Emberi két fődét tőr való, mint hangya,
Fehete a réváki legelősen hantja.

Nagy városol ottan tüntek eli, köhül,
Ecsé, le-teráttva, mind' kiccapám, tóbül;
Egyszerre levágtam, karddal, egy-egy várvot:—
Mik jövel az életem, hős üregek, má' most?

92.

f. síre beállott nagy hízaga csondnok,

Egyesre leváglam, karddal, egy-egy várvot: —
Mik jövel ex álom, hős öregek, máj most?

92.

E sörre beállott nagy kizaga csomolnak,
Maga vadállaba kiki elmélyesnek,
Etele kirdően niri vala sorba;
Néptöre kövülök söt emle Torda:

Algy van! ivők ide, ivők elejtül,
Kéna vorént mandván: háromoxos a héliül,
Töröl-sica jövelat mihözöttünk szállov,
Nagyja utójjának minden öreg-sálov.

Elmimben, mialatt az elébb hallgattam,
Hoskrúfos esztendőh folyamát forgattam:
Sime, a hármas két ex idek borelvé!
Kincs kötvé tavább a sálov igaz nyelvé.

Mit sörz vala két tit s két azon esztendő,⁴⁾
Mikor Istén kardja nappinyre jövendő;
A hős, kinek Istén csuda álsal, arja,
Mint az egész föhet vele meghérhatja.

Örvendj! az egen is vidám jeler úsvannak:
Te nagy, te nagy a hős, fia Berdegyának!
Nem tudom, a kard hol? shogy? — de tied kérem,
Mielőtt e sör is elfogyna egivem.

93.

93.

Alighogy az öreg pap ajkát bezárta,
 Lekken az ajtónál Estelnek sátra;
 Buzsa veris jött be, egy szelge szuharccsal,
 Nagy dolgot előre mondani költ arccsal.

Kard vala jobbábr, mostolen és görbe:
 Ez az! ez az! — rabhart bele kitörve;
 Külső, valamint sül a pagonyt he rókra,
 Lás; azután Buzsa ily söt magyarázta:

Király! jöve korán az imént gyermek,
 — Gondolt barom-örö hitvány sühedernék —
 Kungyelémig elöbtt közzönt lehajoltan,
 A mint legelőjén által lovagoltam.

Azután leside kihetetlen dolgot:
 Csordája ma reggel hogy a mezőn helygott,
 Vesszi észre, sántit egy kedves rünöje,
 Vényom is a fűvön harmatokil sátle.

Nyomra alát tudni, viswa legott méggen;
 Gondolja, kövic, kö, valami csont legyen;
 Im vasat a fűben végtlen talála,
 Mint hafi szorotással öreg hegy, kiáltva.

94.

Old hágyja elvén, sönül egyes fordul,

94.

Öt hágyja elűzőn, sőtül egyet fordul,
(Fülvenni seregység jele vaskól parbul)
De miszont megbánván siet oda ismét,
Nehogy a jószágban kára megint esnék.

Hát itál, a kard-hegy kétannyira nőhöz! 5
Nyúlhi aha korai: s'ing csap ki belőle,
Megriad és elfut. Szűnveén riadása,
Barmaságot is arra kövélit, hogy lássa.

Kövélit látujjan, s'ine dobog szörnyen,
Ora megáll salszor: menjen? vagy ne menjen?
Agaskodva tekint s'nyújtóait előre—
Mogy mordom el, a mint hallam való tőle.

Messire már látja, mint a viret sávsát,
Magaslani fűből s'ep kard ragyogását:
Pencsre aranyán minis, s'ocslán minis rozsdá,
Minsza esivén kirtől jött volna ki must a.

Ekkor — a fegyverhez járulni se' mervén,
Azzám fut, lovamat messre megismervén;
Ehrendje. Riadótom: igazat beszél-e?
Bátran hi s'viret; én megyek oda s'ile.

95.

Oh, ember! nemnek ity eside látatji!
S'ellen, alia nekünk csak a munkolatis;

Oh, ember! Nemnek ily eszre látalji!
 Lötthet alig vele már, csak a márkolatja;
 Láng nem üti jobban — engede is könnyen:
 Jól van! te viseld azt, te, királyom, fennyen!

Ért ezala, sa lojti a hűsnyit a körvel,
 Veste ve a napiól kesely üstövel.
 Nagy jutalom hozog kenyéret is verse;
 Most a jövendőlk elosztokak mese.

Maga pedig jóvil a fejjutres hárbá,
 Hűsnyit a kardot este rabázza,
 Legjobb hűsnyit illett esoda-keper;
 Telteti, kivonja, fergalja keziben.

Vagy vele háramsor a nagy anyá-sílnak,
 Keletre, nyugatra, iszakkok, délnek,
 Vasa, mint kügattyú, a levegőt szel,
 S így sola belhöl, soronyosít telke.

És illag csak, földreng: jött éve esudályak!
 Hol in, ahol in pörölyje világnak!
 Sakharm al in a nemzedék hájtom:
 Nincs a keret földnek ura, kivül rajtam!

(6) Isella cadit, sellus tenet: en ego malleus orbis!"

A Krónikák.

Mondván, deli kinnest jüggeszti szegere,
 S ment hada-szemléni a hunak uxere;
 Tüdje egien, had már esudáit az égnek,
 S leborul otte, mint egy istenségnak.

62) "Szella cadit, sellus haurit: en ego malleus artis!"
A Kőművek.

13.

96.

Mondván, deli kinnvél fűggesxi szegere,
S ment hada-szemléni a hunak uoxere;
Tudja egész, had már csudáit az égnek,
É' laborúl élte, mint egy istenségnök.

Mindentit örömmel itat v. az jyság,
Csak csak szivének józan memóriáj,
Csak gyöngyöt jédecs bánlaltó gondban,
É' kajja sküenleni, te hiába mondani!"

Háde pedig, muntán ültén ors-átal,
Hall vala minden szél rönnyeg-falaz átal;
S hagyja kűjöl, melyfel gyöngyözök vész, ott:
Mra ebrenténel leveski a kardot.

Es' munda fiának: "És'él'ide kűsinyem!
Még kicsi de várha enyvi reményem!
Viruló sudárkám, aranyos sugárkám:
És' van örökséged, megvéd! Aladárkám.

Oh, ment az anyának félje erős tárnax, —
Ideig-öröjje De midéket én az:
Neki reményéjét fin gyermektiben,
Bírodalra él szó maguka nőtiben.

97.

Szerenise öléis is, megtanulám, féljek:
Hamar émmeltem hullniak el a féljek;

Neki neményeségét jón gyasmekében,
Bírdakora el sár maguata méltóton.

97.

Szerenise öle is, megtanulám, fájek:
Amar émmellőtem hullnak el a fájek;
Uramat az előt, mihamar elvessék;
Törfi, ölelőket jój = romosán Rordem.

Rit a Riggyé megmar, remeg az gyikeöl is,
Gyáértan fehérek sár, csupa árnyéköl is;
Engemet a Riggyék: rakonaim marak,
Mennyasszonyi füvel mily gyárta takarok.

Oh, mit veselkedek dalia fájemmel,
Rit, élve, szerettem lány szerellemmel!
Szeretem kaban is, szeretem meg most is:
Ha síka lesármak, szeretem meg ott is.

Vadászani Rátsalok, is megülök orvul,
Ajtómhoz a testét odaverék sorvul,
Kinnseit örvényes Rájnahe sülyessétek
Miellett én sírtam ives uram veserét.

Aután fájekkel gyászamba: Rinoxlak,
Kerül oda nékem minden itén kóstak,
Legusótt a kinnok királyfia Rüdör
A vob, a mi bostaim gondolatát sültet.

98.

Sárkányok alitám emberi formában,
Sini tenesediek ivesen ruortában;

Sarkányraak alitám emberi formában,
 Sivi fenevadnak idegen puostában;
 My fájjel ohajték; s kenet adtam rája:
 Nagy testvérisimen bosszúimat ox állja.

De találsam nagyraak, lelet nememek,
 Sajgford után a kit szeretve keressek;
 Asszonyi sívem már vele hálóg volna,
 Ne lenne szerelmem régi koporsója.

Bosszúimat lele becsületos haddal,
 Tűzben, megis állni; nem akarom axxal!
 Akarom ál-símben, légre ide coelve,
 Néres telemöllet rülkani halva.

Vagy Gunscher, ax álnok, izéj harcon elessek?
Gernotnak Odinho: gar lette videssék?
Hagen, ki oroxva döfje uram: hájul,
 Tiszteve Kimmihön, lele Karjárul?

Nem, Rajna Királya, kit drága fivérem!
 Nem, Hagen! a dijját én igazán monom:
 Valamint a hün velt, legyen ax is unok;
 S vesztenek árulva mind a Nibelungok!

Poharulban nére a lakoma vájjon,
 Vendégagyba ki hál, koporsóka hájjon,
 Bizodalmas hajlek ijtsxale lobbanna,

Malamint a hűn vól, legyen az is unók;
I vestenek árúba mind a Kibekungok.

99.

Poharubban nére a lakoma náljon,
Vendégagyba' ki hál, Kaporócha' háljon,
Bizodalmas hajlék ijtsóka lobbanna,
Térjem gyilkosait semesse be kamva.

Íer, íer kísi stólgám: vól migke nem éked,
Csák jásszol a karddal, överni kísiéted,
Majd, ha kírály' lissze... Völéd együtt, hófsau
Telésis árnyékán néjön fel a bostu.

Mest sübelek arra kínos stórcsében,
Kém ment kí ememböl jogant' peronédben,
Völéd azta terhet viseltem örökki,
Kívérke kívemböl plántálam örökke.

Közelébb vagy hozzáim, mint leib, a férjem,
e Tested az én testem, vöréd az én vöröm:
Boszeint az anyádért há' iszonyút venniél,
Kínos nemesebb tettéd, mince igazabb ennél.

Északugyan nem érti az anyja keszédét,
Kívérke mehen Kadi míjje Kálott megét
Sátorban a gyermek, Kís Kúcsi mársjára,
Smevetett némelektor Kívérkille Kávára.

100.

Anyja pedig aztán kedv-kerevő gonddal
Kívérke mehen Kadi míjje Kálott megét

Anyja pedig valán kedvkereső gondtal
 Tűnt meg a szíjjal, kövepén, egy ponttal;
 Csakha fiának Ricci derekára,
 Örök Madár, hogy körömből utána.

Játoiban alá s fel, ki is a mezőre,
 Le a völgyhajláson, fel a dombtetőre, —
 Kardját puha fűben szektálja ölémmel,
 Erőx alól anyja kisérgeti stemmel.

Már nem vala messze a Buda sátrától:
 Jm gámsot a fegyvet avó néki hátul,
 Nagyat esék; aruát vörögűti köben —
 Ott járon Budáni talált ok időben.

Meglátta, erősen a síve megindult,
 Színalóm a tetlen s hang egyseksmind gyula;
 Oda skalad mingyár, s földül felemelők,
 Egysekre illyenre mérgezedik nyelők:

Dolond anya nemi — dolond anya hagyja,
 Dolond, ki gyereket illyenre kaparja,
 Kézé is adja, vele mig játszalja!
 Nincs is az olyannak igaz indulatja.

Tenevad módjára egysekre veli költök,
 Arután nem bánja, meszre kisiny keltök;
 Csak egysekre a vágya, helyesüljön ágya:
 Tia meszedelmét arután nem bánja.

Nincs is az olyannak igaz indulása.

NYELV
KÖZMŰVELŐSÉG
KÖNYVTÁRA

101.

Tenevad módjára egyszer meli költés.
Arután nem bánja, vesesze kivány dellet;
Csak egyszer a mágya, helyesüljön ágya:
Sia veseredelmét arután nem bánja.

Hly hangon ex a nő avattarva síróki,
Mielőtt a sok ~~vét~~ fitylata töröke,
Ade futott mingyár, látván fia estét,
Mérgeven elrántá, amax elöl, testét.

Né nyúlja fiambor! — mágya tavát Kellő, —
Né tanító gyermekkel te bánni, te meddő!
Mest néld is vohas, jöfele ha vohát:
Nincs ritat elötteen magtalan aszanyát.

Meddő nem magyok is! se se günyölj annak!
Szolgálatmal is engedtem uramnak —
Látok Buváni, betakura képet;
Kökögés fojta el savátthi beoxédét.

Ade, miként gyöztos, kacag vata fennyen. —
Halla Buda e xajt; oda kell hogy menjen:
Látja nyit sími, amaxt káhotákni,
Oda sem is, hogy már így Kellő ritákni:

102.

Mi dolga ex, hügem? ma is így, mint kennyap?
Igy leax ex irólki? így leax e mindennap?

Egy nap, hogy már így kezdte vizáni:
De semmi, hogy már így kezdte vizáni:

102.

Mi dolga ex, hügem? ma is így, mint dennap?
Így lesz ex örökli? így lesz e mindennap?
Te ember nagyot én: de ha megharagszom....
No tehát bíked hagyj: az enyémnek, axtorny!

Tegnap ugyan betegség meghuridtam éred:
De tovább nem kúrám, nem én soha: éred?
Király nagyok én még, sőt a magam házára....
Munda. Kőrös öklét fenyegetve rárván.

Vidra rei pattant Áldo Királynő is,
Arután mérgelben cirva feladit ő is;
Így isre se vellek a síla sehtiben,
Agy maga bele kövélit épen.

Jánc, mint váraclan égi vihar feljö,
Megszállta megellök, mint fekete felhö;
Tesszi körít Miltid lép välla hegyere,
— Vistrahorúls a nő ura hős keblere.

Egy darabig nemia állva, nem is moogtan,
Féltetete melyen kimpölyg valla s korostan
Gyöngyöire Budáral, s Budára viskontag:
Négre nyugott ajti síval ilget moogoltak!

103.

El, kaza, jó Áldám, indubni fogunk ma,
Még ex nap, ex érá, Királyi lakunbba;

És, haza, jó Hódán, indulni fogunk ma,
 Még az nap, az éjén, Királyi lakunkba,
 Ott is nagy az első fejedelmi asztaly.
 Kíváncsian néz, hogy sime falaszon!

Hanem, ezt még künjüt. O' a hibás, nem mi.
 Buda Királyjal nincs közeim ez tán semmi.
 Én majd tessék sethon ura jó hadmennak.
 Buda is parancsol, ha kinet tud, amak.

Ezt mondva, ölebe fiát emelinté,
 Köszönni Budának fejét se györinté,
 Csak inent Aildával. De sokáig ott állván
 Nézte úres kellyét Buda, mint egy hálvány.

Még az nap, az éjén, Larka hívótt rendet,
 Étele kornyódozó sátrai kispentek;
 Estig óva-átal, utvara távoztam
 Nagy hatalom és nagy arány maradvála pusztán.

X. Ettele hadba men.

A mely nap Ettele megráta Budától,
 Nem várt Köszöncbe jó szíve hadától:
 Mentéhen irányza lora felét arra,

14.
X. Etete hadba min.

A mely nap Etete megráta Budától,
Nem ráta Küskönstől jöttött hadától:
Montéhen irányta lora felét arra,
Hol serge ma, felgyüle jélőv viadals.

Megállt, Rivályul, lómólt hadak élén,
Hangja orát, bái nem Riála leortóvén,
A legutolsó is hálottó Könsbittél
Domboru melléköl hangjót nagy lélótt.

Mundotta, huosúxni sorogéhon jött el,
Bovátani ölet haza, serezeset;
Disséke a népet östresen, egyenkint,
Lok sívul a mulcsát nem illere senkil.

Neverte apának, neverte fiának,
Liatata öcsösénél, üreget lányjának:
Örül az is e tör, ki maga korrájult,
É ki látja becsühe a maga - formájul.

Mundotta, hogy immár néje vadászhatnak,
Édes üvöltés Riki osztóhatnak:
É róva felörvünd hirsden a népség,
Öléi, Ripxeshen, váro felcsigét.

105.
De megint a kának fordul való renni:
Kábotu fiandikát Etete jélenti,
Hova, agymunde, kiskül világosott haddal,
Maga jó-sszántábol maradvó alapattal.

De megint a sínak földul való rendi:
 itáboru fiandekát itele jelentti,
 Hova, ugyanah, késziül válogatott haddal.
 Maga jó-szántábol maradv' esapattal.

Itre, miként töbe ha mehis kö' lovcson,
 Pillanattig nagy raj, s esend' alla be mostan,
 Pillanattig hájja a sokaság vese:
 Szutda: „menjint minl'” — riad erortese.

Senkit háza örveg kendem nem esábit.
 Senki nem óhajtja ő gyenge esalábit;
 Óhajtja: belnek trányján karabokni,
 Drága dívséggel valónányt háza korni.

De király engedel' feavára lohadnak,
 Lesz módja, igéri, erután a hadnak;
 Emostani jásék; fíatal gyaborkat,
 Szoknia fegyvontok, ki olvört' forget.

Ti, büvöle kun áget ifjú nemes vére!
 Tánitálak immár a magam kezere:
 Addd önönjät az apáti, mi csak egy orvágot —
 Birjät csak ime, az egész világot!”

Itolnap az ifjú had — rendek — kövcsekk,
 Itre öreg karcos, nyíllal, egy-egy esék;
 Itre öreg karcos, nyíllal, egy-egy esék;

Holnap az ifjú had - nemtek - kövessék,
 Türe öreg haszra, nyíllal, egy-egy esék;
 Bulcsura e dolgot ír - Etele bízta,
 S fordítja feljött apronyokra viszte. -

Buda király pedig, Komoru - magában,
 Ill uala, mint egy pök, palota kugában,
 Riprelete gyáros sármnyeset fante,
 Anyas sügöletben ül uala naponta.

Egy reggel a nézi mondta neki Gyöngyvet
 - Ledeve a himkieset polyagó sok künnyer -
 Ide - oda holmit kere garsan valván,
 Kattal irafeli, ig monka, sorogván:

Mit is az az ember, ki egész nap ávit,
 Ubrin gondolatok hese ráptojásit!
 Sok iryjet töbi, sola ki nem köbi;
 Halott az az ember, halála elötti. ¶

Már a vak is látja, sület is már hallja
 Buda király dolgát: hogy van feje - aluja:
 De azit a napról napra megént kénik,
 Kevero kánasban eszik, alotik, kénik.

107. 151.

Főfi vagy? An valami király vagy-e? - Szeggyen!
 Hal embered, egy esék, ki felálljon s vezte?...

Férfi vagy? Az voltál. Király vagy-e? — Szeggyen!
 Most embered, egy csatt, ki felüljön sivején?...
 Mind az utolsó is, avá-átal vannak,
 Isken csudakaróját teli Balesu annak!

Ezt is felmented, jobbjágon nevé nélkül,
 A szívem nekik kemény kőgövi jelszövegül:
 Most ez is a Kardot — iton a tálatja! —
 Mintha nem is voltál, más kére saláji!...

Vagy, had ura, Isken, szörre te is hajlat?
 Buda gyalaazáján kivéd örül, tapsol?
 Künök fejedelemet néked üres bábnak?
 Ajándélok azok, főtelyen, a tálnak?...

Nem aita, bizony nem! egynek ajándékol,
 Se belend apronyokat gyermek: jätékel;
 Aita egész mondat feijere, jaiter:
 Es te vagy a nemzet elöjje, királye.

Elő! most aly ki, legelő a sarka;
 király! me t opóttad magad' inkint porba;
 Gyűjts hadat is kőszül — vagy alélan várad
 Mit fejedem négyes legerül a károd?

Isten a Keserű gyász, azol iszta nyomban,
 Szi látni örölli riadás átomban,

Jón a Keserü gyász, aról iszta nyomban,
 Saji látom örölli riadós álomban,
 Saji éresem örölli imelle a sörnyek:
 Most is eremben fut, tárhidre, Könyvek.

Ember! valamire, mig van itt, mörködés;
 A sors hárfutere - hálód örök - puotulj;
 Tétre az arjádol! mert hívony elgárol
 Háté kövör gundban kumnyadta s lakomárol. -

Héberadél lassan jó Bura exelre,
 Njéotta² nem egyorer Szjád feleltere,
 Most, mint olyan ember Rit méreg eröllet,
 Téhgre, dűfálvén botjával a fűdet.

Elég már! - rivali - legyen immár vége!
 Ne sutyongass mindig, Nemány felesége!
 Most ha tavábl a fröt ellenem így hájtod,
 Megmutatom, meglőd, Ri a főrji, rajtad.

Te vagy ola ennel, a te gonosz nyelved,
 - Most nem fei soha Rit aszany egymás mellett -
 És most te pirangator, mintha eliggi nem
 Marna Regyeslen hi a nélkül is engem.

Könyvek, rövid érzések, serev a nő parvasd,
 De tanácsa nimson ha megfesszi a bajt,
 A mit álszakusok, soha Ri nem bantis:

Rönnyn, rövid isaxel, serex a nö parvast,
 De tanaise ninusen ha megtesxi a bajt,
 A mit isprekuxile, soha Ri-nem bantja:
 Nadd äljon elv a fijsi: ene v gonja! —

Megaímula gyngyvir, mavain föjjenek,
 Sem halla havantöt mig bödogan ekek,
 Apelött tip töval hänt vele s gyngyvenis
 Most fir vele behül a durva horeiden. —

Buda meg a fölet kirafja tanaiseva,
 Kirideti hio tallet Romahy eloxinäove;
 De ahg ogy-Retto; ventatva, jekent meg,
 Mint litogatöha Eulehox mensok.

Nem vale äre Jorda, so kalisi, sem Bulosa,
 Meg Detre is elmont, a coelpe tanäcun;
 Jämöre, a Kävir, az is indulöhan
 Svele nigy-ät jötkäg voh meg, hahoxöhan.

Exel, igy dil täjatt, mitot ispregyjebek,
 Live-ava gyven, hallgatva teütsok:
 Mhinggjert ärcvett lön a nagy ärcv sätör,
 S jobban mutatö; mily nepes vale mästror.

Rin Buda gerjedue haragra ideslen,
 Vekheschid kirja vale, a ki veslen,
 A...

Kín Buda gerjedve haragra idélen,
 Vészesen kirja vala, a ki veslen,
 Azt, ki jelen nincs, a nála levőket;
 Keserű kok-sóval így feddi meg őket:

Eljöttetek? aj no! nagy nehezen Buda!
 Namaratt gyűlölet, Turbom én az, ilda
 Hol Buda nem van, meg az a vér táhos,
 Tele mind a dőthi hitességek pátos.

Turbom én, áruló bennetek az ébne,
 Tel lábasok immár nagyon a kengyelbe,
 Buda király nelek, az ő trave, ennyi!
 Pátos teletok, utgyok igen menni.

De megne Buda meg, bizony Jelen! megne;
 Parancsol is, ez rem parancsol mint az nó;
 Ollyal riad egyet, hogy mefirre hallik,
 Mire sok kevés nyak török avagy hajlik.

Ki az a katabna? mi joga van hozzá?
 Telet én tettem, a micsavás, vaxá;
 Telet én köptem: s ha fejire hágak...
 Mit válatok ehhez, dőlőfős uravágok?!

Nem vála bizony erre ott senki Budának,
 Hanem ifronierén vállat vonítanak;
 É pedig, egy kisse mintán kifújta,

Nem dróla bizony erre ott senki Budának,
 Hanem öfönösvén vállat vonítanak;
 Ópudig, egy kisse' miután kifújta,
 Így süzeli' mérget nyavalyávar újra:

Hallgassok? nem akar jöni a főnéze?
 Öfrehomok, ugy-e, a tanács, az ige?
 No, beszélet hát én! is nem hiu félnek:
 Meghaltja ki' mostan s kik ezután élnek.

Nem lesz Buda köllő, az Égne! nevetség.
 Induljon lelkhez, e nyumba' követség:
 Szünet! mint élő, se leinígt a kőnek:
 Parancsolom, ezt mind a lizartónak:

Vérhő köti' kőxám, Istén élők estői,
 Adurát nem járaxa halantó' evés ki,
 Sem efes, sem hátor, sem előfős erőszak:
 A meddig erősti, addig mehet ő csak.

Itam az ő' névél, ő' is az én cséppem',
 Hogy nelem orpdzgal, mint nőve, legdrébbem,
 Mint ifiabb testvér, kél' alacsony ígből
 Magamból emeltem, atyafi jószágból.

De az ő' hálaja hitesegezt ármány,
 Gonddal tömi' nélem az éjjeli párnáim,
 Reggel is, ágyamból üdületlen kelve,

De az ü hálaja hitesegezt ármány,
 Gonddal tömi nékem az éjjeli párnám,
 Reggel is, ágyamból üdültesen kelve,
 Te gnapi gunyjáról virvódit azelme.

Se kelig se napig hü nem való hozzám,
 Mióta uraknam ude híven oroklám;
 Gyűjtö katas minijár, rebogésben tartott,
 Mit adék, forvátó ellenem a Rablót.

Háboru, híkeség: jó hatalom hírdé,
 Nálam mögött ort is eglédül insérte,
 Kívéttekel megék, haiba ikon kiséül:
 Nelen a befűiság marád ebben révüül.

Monvjár azirt, kárán, ixenő savemmal:
 Indulni ne merjen híj affe hadammal;
 Kúten a mit megérté, az elöttem semmi:
 Mástkép - a mit álltam, visse tudam uenni.

Ard is neki megmondó, úgy atarom, bátran:
 Hogy az Isenkapónak illő helye sa'eram;
 Kékedue magánál metassa saváthet;
 Mléti: a füt akk, nem pedig a lábato

Nem arda Hadur, nem! egynek ajándékul,
 Se hűt apronyokt gyermeké jékül:
 Tóza egjör orszáig fényjere, jávára:
 Sin nagyok az orszáig előzi, királyja.

Azid, hosi megemí mind'hoza néleorok,

Nem aha Hadur, nem! egyet ajándékul,
te hű apróknak gyermeké jésélül:
Itta egör ország fényere, jávára:
de nagyok az ország elője, király.

Azid, hafi nitemi mind' haza sölésere,
Declara Isen Karját se ivere:
Miskip a kösött test vilára kibontam,
Nérel atott esküm vissefele mondum. —

E köval erense Buda el tanáwát,
Stöb Sömörinek Rjölöwés társát,
Játortul egyenkint hallgatva kimonset,
Künn tongu morajjal távossak a rönver.

As nap Buda letke hájja magát, mint a
Kizel nekilédula függö sorok, hinta;
Haragja sehogy nem bír süinni sokáig,
Mint a megütött kab. orje fogtáig.

De mitek estendon csilapvott uere,
Nagy felelem álls be, a hárag helyere,
Élelem is bánat Rixide rivét wájni,
Mint seb, ütiökormem, arulás zok fájni.

1 Lassítsa menését, járva palotában,
 Meg-meg is áll olykor, kívülni magában;
 Este, miként gyermek hűvös az anyjához,
 Csüggedve immig föl hűs apronyához!

Resteged én, Gyöngyvér, — resteged is párom,
 Hogy a mai lépés szítottai gyáskom;
 Felétek nagy siet miszen a kívánság:
 Tölök, hogy a sínya rám visse ne epék.

Hallván a becést Buda királyinijá,
 Hóp barna szeméket felvirradta kőjára,
 Rá bánatos arcait emelte szelidén,
 Szónoklag az asszony megajátala igyen:

Te, édes uram, jér! utj ide mellembe,
 Hegény hűs síjdet, így, hajtat az anyémre;
 Hűvös örmidben nézem vata hajdan:
 Telos felvirgót hadd legyen a hajtan.

Mitáztál; a harag vörösette sánásvata:
 De ne folyj menő Riva, Buda, hogy megmásoald:
 Louas ember négtán lekedat nyorgelge,
 Kívánsó nyjokkól hogy nifszaterelje.

Érdék csak róval ingerelni felvő,
 Most vele sark, ládd-oz sokt csaltja, keserű hős:
 Gyűjtés kardat, azt mondans, mig oda lex kardban,
 Hogy, mire ő megért, te se légy magatban.

És lés csak rövid ingerelni felős.
 Most vele tart, ládd-eis soké csatja, keselyű lős.
 Gyűjtés kedves, azt mondám, míg ott lesz hadban,
 Hogy, mire ő megér, te se légy magatban.

Arany-erüst kincsessel sél nagy sok uorned.
 Kinek e holt marháit így élve verne?
 Püsti rád hagyják: de te kire várnod?
 Meghalok: nehegyjűtél: se fiad se lányod.

Vagy azit kíméled, hogy magamat neze
 Megfordulok, ha talán jutok örvogyigre?
 Adid! Kinek egy révet. Kinek a más révet:
 Na nem deit ingem hü kutyapincset.

Adj sokat, és igéj költet is, a főnök:
 Meglátsd, valamennyis pártodra megödnél.
 Most a követség, fordítsd háza utján;
 Aután ne hiúsít, ides uram, hagyjén!

Igy sőt a királyné, nyújás okos szókkal,
 Kérdésül öregjél megapala³ csákkal,
 Buda is visszatka mellegen. hálsón,
 Akar sietet, hogy kinnék után lissón.

Itomvó aronban, Jace Müll-ül társa,
 Jánal vata immár jó futamodáira:
 Tízé svétit éjjel aripán meguszták;
 De a...

116.

Ikimöre aronbar, Tiede Müll-ll karsa,
Tarnah wala immar jö futamodlora:
Tirea swidat ejjel paripän megustak;
Reletre, homályban, végneküki puszták.

Ikótalan egyházzal nagy utat monének,
Haltgatva dobajját az újeto' mennel;
Vigre Kadarec (ez volt a Stinora sárca)
Megkivánta igen, hogy tharait válassa.

Sajtás uram! — ekkép fordul a birákok —
Mi oka, hangud sinis, legfölel a lákok?
Máskor siet' a mé, ha sánácsat üliant,
Él lakomán ha tréfalok, mind kötfelé düliant. 4)

Tiede a Káivár: Ajt no!... mercknem, ha
Törpe balond valnik, nagy seületett néma,
Sem hogy Eelének est az itik mondjam,
Haragos nörisét magam ellen vonjam. —

Igy, ritka beszéd köel, aron ejjel s más nap
Kerülék usambékjät senger Firkalapnak;
Dilest wala más, hogy jeltkastak a hátra:
Láborolt is bellak, tiede mégy sátra.

117.

Mint ha te micheken kövöl sáruanna,
Kélineni wala hársak...
E...
E...

Kerülték mezejüket senger fölhalápnak;
Dilest való más, hogy felkaptak a hátra:
Látszott is bűllak, este nagy sárta.

117.

Mint ha ki mehesken köcsök társaságban,
Kálingsani egyes bagarat lát orman;
Aztán mind sűrűbb a repesök rajja,
Bűllak a táncra, és kűmmög a rajja;

Pong a tele kaptak; ki-be a nyiláson
Sok ezer fényes hát hentereg egymáson:
Mgy komorog az ember sűrűje, rajosva,
A mint köcsökök este városra.

Budafüllés akkor, gondalomén, semmi,
A hogy itt a népség jöni sok és menni,
A hogy palotái gárdag eselének,
Műföldényi merőben, tornyodava kelenek.

Nagy legelő, mellyen száraz mezesek futtak,
Tervej való köcsökben, hal katiok futtak,
Aztán felváltva paloták, karóimok:
Nekik volna, bizony, megmondani kámok.

Legsiren a solgák sátorai voltak,
Egyesrű fényvettől boronába rőttek;
Aztán befűt mind esinosolni kékde
Gyaluval a hajlék simán becselve.

118.

Csapótosan itt-ott hímfők palotái,
Megannyi Revidylak, megannyi Ritályi;
Város a városban elegyül mörövel,
Körte szabad kérésig nagy távolsáig köldell.

hiitén egy-egy várost apronyai laknak,
Hivari néjertül, melyen uralkodnak,
Legközelebb Krímhit kele sátrához,
Liggi folyosón jár, ha tessék, urához.

Mindaz csuda művel nemeken alkulva,
Vésü hegye itál urágait a koltfa,
Hajt levelet, lombot, de nem úgy mint hajdani,
Idegen sok skinre van festve alajban.

Vésü a költje, arany a virágos
Sisregő sárkányja fonódik az ága,
Köld madarak körte hallgatva megülnek,
Máskoravau csongók a helyett esendülnek.

Körözött nagy dombon kele hajlék,
Lesté a hegyesívát is Turul árnyékas,
Lincinti roppant szárnyát repülőre,
Aranybul egészen, mese ki korróje.

277 korróje

119.

Afelpók a sátor mennyegzőig folytak,
A sátor sátor sátor sátor sátor sátor

Oflapok a sátor mennyegvőig folynak,
 Jindárva hal erre hal arra hajolnak,
 Arany lerner a fát csillagva borítja,
 Köte meher bársany' dugait' kárpítja.

De, ki azt leírná, minde az ismételt,
 Nem is elhápráclynék a lánia- valótól;
 Mint egy meverclág, oly ragyogó minden,
 Oly csuda, fermiálban, oly különös, sünben.

Sár sokaság ki Jhé, valahol csak járhat,
 Perség a nép tréke Jho, a nemis állat;
 Aci egéssz egy jünék fordul utarátján:
 Mind Etele Kervén, eze gondolatján.

177. 179. ¹² Lahorás egy hélig vala most, nagy ünnepe;
 Reggel, az új karddal, áldozat Jsemmek,
 Arstán hős totna, bejövencserral,
 Etele Remény vivás a hajóki borral.

A kámporus ünnepe öröme gyűls övre:
 Etele méri harba: biessupohár len e;
 Meg az Jsekkardnak vagyon avatása;
 Szworló' Kivétek finyvo fogadásra.

Jössel vala, mefere Arstia- sietésöl,
 Kővetek nagy skámmal atyafi mepekösöl,
 Valarik a himnal egyfej alá tartanak,
 Lakói a tenger- es az Etele- partnak.

1 Jöttel vála, mefre Asia-sílektől,
 Kőveket nagy számmal átjafi népekől,
 Valakik a himmat egy fej alá tartanak,
 Larvi a tenger-és az Eset-partnak.

A besenyő, bolgár, jász, kazár, — a várak
 elhelyezéi tányait kelenkésreves árkon,
 Lajos nyelvé patóck, külti barisságát,
 Adólvá Róskönti Eset országát.

Jöttel ajándékkal, egy sem üres kézzel,
 Ráki maga följön a mi becses ékver:
 Hóra nyusztot, kölgyet Kinek ege selti;
 Dörge stövött árul, évekén, a deli.

Magyar is, magyarok uccir fejedelmé,
 Ki nagy országot bir Eset folyam évre,⁵⁾
 Kültü ajándékat, a mineműt egy sem:
 Illi bizony, ezt hogy énnebe' lefessém.

Vad minis akashány, vad anyáknul ellett,
 Barangol a síkon, Eset vize mellett,
 Bemhedrik a Kanexa viharos síllingtől,
 Tene látvs-méntől, furvó vitlámsól.

Pányvával enektől, karnilok kell, fognak,
 Hajtva kötését repülő sursaknak;
 Veszedelem jäték, mivel a hók esorda
 Lovat is lovagjít levágja gyakorta.

Pányvával enethöl, karnilov Kell, fognar,
Kajitva kölesit repulö huraknar;
Vesüdehmes jätöl, mivel a bösk esorda
Lovat is lovagjöt levágja gyarkorta.

Magyar egész ménest hadlal fuga Kökre,
Terelő, (hallaalan!) mint a esikös, övve,
Kühre gjändékön bele Kisálynak;
Aire soka' fönn leve ennek a hajjának.

Ülökön ifji har. Kégi Kérekással,
Kerül a ménest rahanó futással,
Sétid paripájok a várat elgyöri,
Körül, örvény müdra, rághujja, elöri.

Horkanva, prionüque meglédul az állat,
Rüg, harag is tombol, rést mégve' találhat,
Sép Kis föjöl egymást sétöri halomban,
Induln az esor Kényleté aronban.

Svalaminé forgósiel, mely iratag puotán
Porfollegel üthök, maga Körülfutván,
Fozog is halál is utjiban elöre:
Ugy halad a ménes, jégulhokit öre.

Országokon át mind sive rohamak,
 Verik úszni gyatra, dagató folyamnak,
 Olykor legelőre pihenni ereszkik,
 Ha nem áll, a hajrást újra elötkendik.

Ily módon blettak réndiköz érek.
 Volt az egész útszám nézője semérek,
 „Magyarok minőségét” hirdeti mindenki,
 Hnokták is turját, dal is egyre rengi.

Esete nagy néven volt az ajándékot,
 A fogadás vártól a szónak iradókot,
 Diuente veritök' delia népestül,
 Fogadás' egy veritök', fogadás' egy restül.

Indulása előtt, az okon, minden nap
 Foly vala nagy vigaság; de utolsó e nap;
 Kíváncsokkal vigas, s felváltva határook:
 Esébe se fordult, hogy külső Budákon.

Buda emberei hogy ada érlesek,
 Lakozza utóján vögy irást kordokot
 Odakinn a hátsók, nem is éndokóval—
 Mülletlanak immár nyavalyás borkóval.

Ricsi vala borkó, itelen is görbe,
 Szálas deliök közt. Macra a köpök;

Picci vala Cserkő, iketlen is görbe,
 Szilas deliák közt Hecraj ex a körpe;
 Kéltosz Kúltó' rahul Cselénk;
 Vele vitél gyabran a pomori inek.

Most is pomori daló uene Lángi Rubnán.
 Kene, Béla győzöt, Károcsát felhozván;
 Ért vele minden hős: de legott Cserkőnák
 Nevetett, hogy törpe, s ily kabarék fának:

"Borja nyertését, uraim! Kergestem,
 Nyúl köhögős álmat agyan is ütöttem,
 Urob árnyelába szakna nyilat löktem,
 Vén fe csilorgással karsabjt teli vödtem...."

Igy Kevé, s kahota nagy uendüle rija;
 De királynak el sem mosolygott rija,
 Ülve magasb polcrán, fő gondolat érlet,
 Haggya boros népet járvaani törpével.

Ekkor nyita, felvén, Stömöré Köncijök,
 Tar domloka gyöngye aggralom. bélyög:
 Elmundja, ne mundja, Buda Kúvelségét?....
 Nem mundja! bajának uvel neki uiget.

Bajában azóta ért vala már uiget,
 Ha Buda Kúvelségét gazon el nem séved,
 De belén bédorgot, Fivra mosarjába,
 Hívind, a kinnök Savarog hiába.

Nem mondja! bajának errel neki veje.

124.

Bajában azóta ért vala már meg,
Ha Buda küldöttje gazon el nem tétel,
De belén hédorgott Tivna mosáryába,
Hirivel a hírnöke csavarog kiába.

Novak, hogy meglátáik eskömörét pajtási,
Lén Raoraj a hun fők harsány riadási:
Trefára nevék hogy xavaróva ott áll:
"Tivatelés Ráit, mondoloxa, mi jöt hoztál?"

Ó pedig, aggódó sámetit oldala
Sforóttá, hol Esel Komalyan üt, arra,
Racragát a nériszt sminden egyéb dolgát:
"Róhs Ráit, jét igyál, smondj valami mókát!"

Tivatelét arassik bele királynak!
Engved-i, uram, hogy igyam s krefilak?
Eskömöre igy Rósi; Esel igen-t inde,
Samax ekkép hólott, miutax körpinko:

Buda nagykirálytól mi jövünk, Róssig...
E tóra rugint tön jö tön nevéssig,
(vatt Debre hegyete rókafilét Rórlök)
Ivalaki felmondult: "Rórlök, uram, rókák!"

125.

Nagy hangon a Ráit, & dök Komoly aronaxal,

Nagy hangon a kőrök, és tölök Romoly aronaxal,
De csak a jöketvet gyarapiti axxal.
Ehnyidea Reminyen Buda is paransát:
Tesszös vala netikik e trifa - bolonvság.

Mikor vda ére, hogy bel a haddal
In Dubni ne merjens, se az Isenharddal:
Kivés az egise nép hoztas hahotaba,
I Esle kifordula kenyilvi sissaba.

Válsig Skümmörének innia most Kelle,
Hogy a nehix trifát nyomtassa evel te:
De meg jökanvdalt minden ital hokul,
Kellegre, Kivályyal dolgo kavi fordul.

Csakugyan, meg az nap' Esle hivatta,
Lakomat a Kavar végig sem ihatta;
Kivályva szemibe tekinteni átal,
De éri, hogy iget, sere heján átal.

Róka! emes vohal: nem csippen a farkad:
Buda bolonvságát himezni akartad:
De nem javasokiam - Esle Kivályv mol -
De netik, se mánsati, hogy ezt tegye mánsor!

nökis.

Esdeke a jostagy ~~betülte~~ Kizihet:
Hogy ő nem is ugy jöth ura - Eslehet:

Ésdeke a jöttégy bekelletti kizseket:
 Hogy ő nem is úgy jött ura- bekelletti:
 Vissza se min költi, maradványt nála,
 Valamig ő ~~érett~~, leletit szolgája.

Ését vissza-Éd mond-Éris nyamotok menjen:
 Buda nekem költi íjjet ne innenjen,
 Mert lecsökem, csúfros, mint régi ruhámat:
 Csak egyet ne ejje: vesztedelen s bánat.

Hogy az Isenkaróddal... Engem az 'Ki-másé'?...
 Ideje majd megjön, világaratási!
 Sátorom alatt ardig hüvelyben áll az;
 Buda nekem urától, e legyen a válath.

Örvend vale kitalar ity szabadsulismalk,
 Paripáját reggel kánnyon üli mássap;
 Étele meg ifjú sengeti mohvársi:
 Örvül az, hogy megnyitja a didősig hidja.

Örök, utjában, hirtelenk is fűtnek
 Sátorol-ivet a nők, virágot a sküress;
 Éne kúsu-hanggal kúrsi anoba—
 Hogy mennek a hadon, mint lakodalomba.

X Buda városát írt:

Vommit immáron íjjetli mintakával
 Buda király konyja kites ag szolgával;
 Sátorok firkóztal fenedit megársa:
 Örvül ommit arany-erőst ragyogása.

XI Buda városát épít:

Verméit immáron ijfeli munkával
Buda király kőszja hitet ag szolgával;
Sátora fusköröst fenéket megássa:
Derül onnit arany-erüst ragyogása.

Dühöl elő sírköl elmerést kinnvel;
Ki: arakat látta, ember olyan minis meg;
Ki: oda kettette, mind-egyre levágják,
Hogy el ne kesseje ura gazdagságát.

Debre meg, a vén süss, jövőn leel utól,
Kövötnelket ottben megsejti az urrol,
Kései förléket esüdjé királyának,
Ganis neki a mit avatam csinálnak.

Álljék lovát meg ijfeli sötétkor,
Nyergibül az agessant siva limára nyípen,
Hatra csapott féttel paripáját hagyja -
Mindig Buda kőrnél szabad a járakja.

Most is, az ajtonak fölhumve kivilinsék,
Tócsit nekis mond u munkára kőrninsék.
Fel Buda egy-terürol pillanta ijedve,
Kinnsei nagy kalmat kenyerevel fátve.

17.

De legott meglátja megösméri Debre,
Littolmi előle nagy süss oka kettét,
Már ugyse lehetne, ~~am~~ is igen kőrnja:

De legott meglátja, megösméri Detre,
 Lillómi elvise s'gy' dinis oka teltel,
 Már ugyse lehetne; nem is igen bánja:
 Vei háskon a próbát Kórdeni Királya.

Arany ex. — mond — kincs ex. — van nekem is, lá-e!'
 Nem robusztanya mig Buda nem Királyi!
 Barátjai migis Kórdeni a sorsát:
 Jögen arstabil lesnek alá morxasát.

Oh Detre! ha minden — sok se hittem volna —
 Te is immár teltel Buda áruhája?
 Ellenőgivel egy barlangban ivölkesz;
 Edele borábol: „veszken Buda!” Kórdeni.

Mi kell? Lakosok kell? — akar éjnap itten
 Dörsölj palotámban, mint egy Odia isten;
 Kell aranya is Kó-Kincs? Négy! a mi Menedorok
 Drága vagyos azzó; inks: nyomba' Kórdeni.

Lesek te nekem kü legy régi tanács - szóddal,
 Testemet is négyed sok vas - mezü göttal;
 Most ikon chesoktem gögje miá, látod,
 Tegyszerre ha Kórdeni gyűjtene barátot.

Ere az ott bajnok, mint hi örül Kórdeni:
 Mit gondolt? magam in hogy elajjam áron?
 Legyen tied a Kincs, az azim a lélek!
 En azt temem, uffmond, mit jettnek itélet.

Erre az őt bizon, mint ki isül Rónon:
 Mit gondol? magam in hogy elajjam áron?
 Legyen tied a Rónos, az ujim a lélek!
 En azt kérem, ugyan, amit jöttnek isélet.

Visszavonást nézem körültek in hiival,
 Megmondtam előre, igaz inó róval,
 De te sem hallgathat, Etele sem, ráji:
 Most küvéjjet a Rónos, imre, alig alja.

Sobb nékem elmenni, mint küvéjjet in páston,
 Feltűnnek ügybe magam mind áron?
 Lissa atyafi- haronnak mi körül a gáthol?
 A ki erősebb lesk, amakk, igen, hódol.

Hü nagyok is voltam, senki se mondhatja,
 Míg Rónos vörögök, meg Rón, meg az atyja,
 Szolgalmi ha kellett csak egy-egy Rónalynak:
 De, ha már kellett van, hja! mit csináljak.

Etele hatalmas: engemet elvontat;
 Hozni ha megindim, te is el, vörögök:
 Most senki se tudja hat Rónos dőlét,
 Ha a Rónos-kegyet vörögök Rónos.

Aug. 13. 193

Most a hunok kitnek Etelek jötten:
 De, ha egyen a haron fájója Rónos...
 Most sok inig, bostoni elfojta keverig...
 Azt Etelek jötten se mernék.

Most a hunok szitnak Cseleket jobban:
De, ha egyszer a harca feltűzje kilobban...
Mert sok ilyen, bostku elfűzve kevereg...
Azist Cseleket jászok se mernék.

Ő az erős mostan, le pedig a gyenge,
De megerősítetted, király, vele kembe:
Ost a győzedelm hol az Istenkard van....
Ki tudja, mit gondoltok felöle magadban?

En hát se tanácsosab, nem hogy emelt kérdel,
Mellest se fogok, se a mások nézettel;
Haza, jámbor gőzök kanyajra, mők én,
Ost várom el a bajt, mire fordul, békén. —

Nem való Buda bajnok Réva ily feleletre:
Oh Detre, Réva, atnok estü Detre!
Bombed, imé, vártam igaz ügyem örök:
De te, látom, félred csapt a magad börtök.

Kit nyorjok aranygal, kit erőttem márt meg,
Ha régi barátság így marok, így áll meg!
Lásdalmhoz a nejet hol végem ijónnan,
Ha régi barátlím futnak elöb annan!

Csinja — felet Detre — van az ily dolognak,
Madarak nem dobbal, nem ivölve fognak!

Ha régi barátság így maradt, így áll meg!
Látszólag a nézet hol veggem ijennan,
Ha régi barátság futnak elbőn annan!

131.

Csinji - felet Detre - van az ily dolognak,
Madarat nem dobhat, nem iivölve fognak
Aranyon arvulit te keresse hiába,
Mondván: „mese!” hü kögy. Senti nem oly kába.

Senti hüi'oly alcsi, kinn a ezt mondok, ninsoen:
„Megvettetek, úgy - es, alku oerent, kinnon?”
Aranyod utálat, - míg le sem iit nálat,
Még misra se' jofdul csahogy odébb állhat.

De, ha nejtett vörellel adja neki, es ingyen:
Kába, nevenedébe sohse félj hogy monjen;
Aranyod megbérli: ö maga sem véli
Hogy az indulatját akemény mesésti.

Akarót, gonyedjen kive rámalomra:
Mélyebben meglát ha arany is nyomja;
Vagy ez ö' söröknit latolni ha kezdve:
Süllye exüstödnek tültörheli vörel.

Kinés elalutt hálát, régi boskút febrar,
Kinés máj sebet nyra, hol behagost a var;
Kinés egyenest görbit, egyenest görbét:
De ügyesen kell im kasmálnai az övöl.

Elille seene väija Brute jö kirälymät:
 Oh Detre! nem eitem. Nettek, mit esinäfil?
 Tanits sanulattant; de magyarabb töival.
 Ha soha nem uokham, leereh ezis, jöval.

Akkor egész éjjel, hajnal hasadásig,
 Magyarozott Detre, figyeli a miut;
 Visszaéltos elment, nagy alig korábban:
 Soha ^{több} lillát Brute vátocában.

Ment, seggeli ábrát fájerte a gútra
 Valahit utvarnál Kisérői uokar;
 Haza, nipe könni, indula hataskul,
 Hol gyermetes ümeli, teigárua vastul.

Szigetentint tette az idegen nemret
 Erős hunok ellen soha nem remenhet;
 El maga törvényen, nem sálga, Különben;
 Nannak fejedelmi, (Detre isax) többen.

Kiket az ushól meg, nagy haza isével.
 Megfittat a nér seix sikkus kövesével:
 Inti vizgyábra: legyenek mind rieden,
 Könnike harantint, ment nagy itö lévren.

Nagruul aris napra, mint aelölt, folyrak
 Dolgai gyamúllan az idegen fajrak:
 De sohat mond hitratt vremeit myiláoa:

Napról aris napra, mint amlott, folytak
 Dolgai gyamullan az idegen fajron:
 De solat mond hitrabb remeik nyilasa:
 Remne ragyog napok most szabadulasa.

Élet így kezdülnek. — Buda hős aronban
 Hunolat hivatja, kikkit alattomban,
 Magához egyenkint vonde: a fölet,
 Kínos ajándékkal így lapja meg ölet:

Bátya, felem sem jössz, ide hagyok sülön-sul,
 Meg is ám kelhasnit söled rakonomsul,
 Mivota királyhja élelet megtettem
 Öpetig abban jár, hogy ne legyünk ketten.

Oh, jott is, a mim van, rendehi halatra:
 Sem szüni, a kelnap, sokse, mit hoz mára;
 Ne nyelje be a mind: im neled ezt kívántam:
 Jo emlekezéssel légy róla irántam.

Másonnal emigy szölkost: Hogy vagy, öregem, te?
 Elmüleunk! igaz-e? Te is, én is; nemde?
 Mi az idő s ember; az egész világ új:
 A mint korvritják, te maga nem tágul.

Nem így, Bondogus és Rof idején, volt ez,
 Kik alatt szolgáltak: hanem akkor volt ez!
 Virek elomlását Élet mit bánja!...
 De fujd: Bondogusé, kínos maradványa.

Nem így, Benedek és Rof iverén, volk ex,
 Kik alatt szolgálják: hanem akkor volk ex!
 Virek elomlását Ede mit hánji!...
 De fegy: Benedeké; kincse maradványa.

Van, Rikex így fordul: Mát keni se merlek
 Lakomára, kéltám; izellen a serleg:
 Ede gyantakó, rák, valamint ram is:
 Jól tessék! okos legy, Kényly oxudán is.

Mi haszna oxentul hiltikomok, kálak,
 Arany-erüsd emlök Buda nem-Királynak?
 Ede rátonni Rapsi Róth hidd el:
 Vig nyokt emlék, pajtás, mesze, vidd el!

Plykinek³ ezt mondja: Titok, a mit hallak...
 Ne félj! lelonit Rád uol nem vialhatok,
 Bár engem az ist. felle akar kenni,
 A mi nem igazság: de ha meg kell lenni!

Egyes hal az ember! magamért nem bánom:
 Astronyomat hogy bán kirabolja, szánom;
 A mim van, az ill van: rejtsd el nekis, Rólek,
 Légy gondviselője nyomorúle Gyöngyvérnek.

Így a tölkövel is, Kit ravaruit detre
 Hajolni kaparostak vala kensültre;
 (Rég iverje se-fon maga tiskov serén);

Egy a fétivel is, kit ravarsúl desse
 Hajolni kaparsaták vala aentülete;
 (Nég ivéje tö-fon maga tikkos terén);
 S hiátka nevünk, hunokat ismervén.

Volt már de miher nines árnyéla nagy fának!)
 Irigye hunok süét Etele királynak:
 Kémit velu egyet hatalom gyora mölde,
 Mivénak esél hiúsítébb, mint annak-előtte.

Jár maga eszén csak, tessz maga oktatól;
 Régi szokást mellöz, új dolgokat ajol. —
 Miv, sa minék előbb maga is irvendett,
 Találja nekiznek a sanyarú rendet.

Ha ki meg ellustult békés Buda mellött,
 Glarvobni önöké Rett. láfji, Etelek,
 Nagya fejét, egyszer örömesetebb manja,
 Mindhogy ne kenyéjén már ennek utánna.

Volt olyan is, kit sán kivál avagy settel
 Etele megbántott, mit nem felelt el;
 Nagy, ha nem is kénté, vette volna önként:
 Nem tudja, mivel vért, a hatalmas, gyöngét.

Egy-kettő igazán érte Budának,
 Túlkon-köri szivét serebbe jogának;
 Nagy része a királynép bizodalmán resteg:
 Etele az áhál hova nő felelték!

Egy-kettő igazán inerte Burjának,
 Tiszon köri szivét serebne jogának;
 Nagy ríne a Rivinép bizodalman veszeg:
 Etele az áhál hova nő felesek!

Ért arany ingerk; Rapsz amax újon;
 Én ráváltam, hogy követ egyes fujon;
 Ért hajja irigység, vad epibe mártott;
 Éle véne amannak it örökke jissol.

Hissz ember az ember, akkor is az vata lán;
 Megörült s megfáradt éle nagy volár. —
 Puska végen minidél dep szimék, alatta,
 Szájába miképen Desre vitéz aida.

Mint szellő ha fogan vate déli melegben,
 Pieni pököly elöbb, rit kis pora lebben.
 Majd ábrók kelti levele a nyárnak
 Janirok együst hással, nevetelenül járnak;

.... Honnan, kicsi fülle, ig vintora jöttél?
 Vagy lábam elött csak egyszerre süléssel?
 Leheltesd' arcomon mig irximi kompa:
 Ott nagy arórt, lállak, hogy fűröl a porba;

I már sikkra az erdő, fodorul a vón is,
 Hosszú haja árnyát lendíti a fűz is,
 Már lombokat lobál, már ágat is ingat,
 Míg az éjtel Rarcsis tiatob bétinot;

I már sikkra az erdő, fodorul a víz is,
 Hosszú haja árnyát lendíti a fűz is,
 Már lombokat lóbal, már ágat is ingat,
 Már egy egész kereki fiatal botlingat;

Lig itt is amott is a liget is mefűl,
 Szennyos az ég botja napra fellegrűl,
 Kanyját hüvelyéből rontja egy-egy villám,
 Lengen, úgy kelvők, moraját is hallom:

Hit tinnad arankip a kunka skálláin,
 Tumpa becsid, kor kőnk, nagyok ádomáin;
 Hogy tinnad? hogy nő? Ki talaja? Ki kereki?
 Tan a levegő is egyaránt sejteti.

Budának elvőre dícsirete hangzik:
 Hozdani jó élek, keverő nagy lakzik,
 Munkatevés néthül, ingyen, a vídám kor:
 S koreki Buda letke, a relik, a jímber.

De, ki Pruta nevet emeltmi se' merte
 Már künapok óta, most jár vele sserto,
 Sörvenni, hogy seavait befogadja kőnk fül,
 Vagy meg is elvők ha kőnkani kőnkül.

I már sikkra az erdő, fodorul a víz is,
 Hosszú haja árnyát lendíti a fűz is,
 Már lombokat lóbal, már ágat is ingat,

I már sárga az erdő, füstöl a víz is,
Hosszú haja árnyát lendíti a fűz is,
Már lombokat lóhal, már ágat is ingat,
Már egy egést karsúv fiatal bölöngat;

Lug itt is amott is a liget is megrűl,
Szennyes az ég bolaja kapora fellegrűl,
Kerítjék hüvelyéből rántja egy-egy villám,
Lengeni, úgy téveszik, moraját is hallam:

Hír támad arankép a hunok szállásain,
Tompá beszéd, bor kővel, nagyok áldomásain;
Hogy támadt? hogy nő? Ki találja? Ki keríti?
Tán a levegő is egyaránt sejtészi.

Budának előző dícsérete hangzik:
Hajdani jó élet, keveső nagy lagotik,
Munkatervis nélkül, ingyen, a vidám bot;
S hozzá Buda lotka, a relis, a jímbot.

Ar, ki Buda nevét említi se' merse
Már künapok óta, most jár vele szerte,
S örümi, hogy tavait befogadja kősz fül,
Vagy meg is előzik ha rólani kőszül.

Nem tudji egyiksem, ha kivel süg östke,
Hogy azt is aranyjal Buda kőnyelőkete;

Nem kerji egyikeim, ha kivel s'ig jössze,
 Hogy azt is aranyjal Buta környelözte;
 Bátoriságot ez ár mind emelt, amannak,
 Hogy már annyian öle Buta mellett vannak.

Az a bátoriságot, névelé a merészt,⁴⁾
 Hogy igaz ügyben jár, hízodalmat szerzett:
 "Aranyat elvettem — Kiki titkon szól —
 Hanem ez gondból, lám, csak a Rózsa jára."

Oh bizony... (a fő-fő, a nyakacsabb s'itiják
 Buta Bátoriságot ily szóval ahilják)
 Oh bizony akkor való a mi tavunk Rellő,
 Mi magunk fő jobbagy, Bátoriságot egyenlő."

De kiunk oda járnak, mint kora, kivárlan,
 Fölkelni, ha tetszett, ütne le, mondastan;
 Kértemek ha ténylek, a hangja parancs való,
 És Buta Rész s'elintek, ha miénk parancs való.

Mert ő való jámbor, nem büszke, megéves —
 Való nyájias vidám, szelid, emberseges,
 Jófogadó, Rész, hü; de igaz is, bölcs is:
 Bőve ugyan nem való legkiseb' erkölcs is.⁵⁾

Más haragot s'ialak, máhacsabb k'ind pengel:
 Nem való szabad avval, nem tudta mit enged,

Más haragot szelid, mátkacsabb künt penget:
 Nem való szabad annak, nem tudta mit enged,
 Társul az ügyesít hogy néked fogadják,
 Sa nem-adharóját valakinek arja.

Kiralyt Buda nékint nem tesz magamelle,
 Se kényszer, se kálvária, imer Ország! Kell-e?"
 Gyűjjen azit ország, ki ne d'örk bönye:
 Nélesse katarát kinytelen is vésze!

Egyetemesmind az urak: Jorda, Szalárd, Bulcsú,
 Gyula, Káta ellen sárok árok olvó,
 Nevölet emlitik beszorult ököllet:
 Hogy Buda sftályát okozák Sztell.

Sok törvény a földön önnön maga nyelven,
 Buda gyaltarján, Buda vesztéchnin,
 Disztelenül a mint megalárua festis,
 Hogy ninus nyugodalma, se letti se desi.

Jóknysija legitit a nagy, örök esküt,
 Mellyet sine vörin tétel az-nap esküt,
 Fogadják, nem karta: ám most Kiti lássa:
 Nemzetül a hummak ne legyen ramlása!

Es már az ifjú sör nem marad a föld közt,
 Riadó törvényhint az alattvök Kivél,
 Mit hi-ant. Káll s nör, mese mesei stülve:

Togada, nem karta: am most kárkassa:
Nemzetül a humak ne legyen ramlása!

140.

És már az ilyen szi nem marad a fők közt,
Piávoz törzsenkint az alattlök közt,
Mint hó-gyfa, káll szi; mese mesét szülvén:
Mégbódul a köznép, fejei bősülvén.

Valamint nagy mőnes, ha elő-nyaranta
Vihar gyül az églen, repült sok gyanta,
Telud hogy nélyel hívást legelőrvén,
Knyugtalom: egyszerre, bogarassa lezrenz,

Noszu nyakát némely, levezőbe tűzi,
Dagavó csimpával a vikatat bünti;
Már felrug emelken lobogó faszka'hoz,
Lába sübörgivén ijed és futkároz;

Nincs büjni Karamba, hol büjni ercszbe,
Tenni Kellő-káram a nyakát Kercszbe,
Kernegi szállal a nagy időt várja,
Mikor szakad a menny, hulló köve, árja:

Igy a kurot közt is kitorog az abrend,
Mégbódul az ebne, és megbamol a rend;
Csopostosan it-hat dugja fejét ösvre,
De nérszagot irté, Jörvid: nagy idő' leste e!

141.

Maga Hatur-Isten sok csuda jélevel

Maga Hadar - Istén sok cunda jéivel
 Kérül Buda néjét adja lelevel;
 Üstötök a mennyég bis mezejét kívánja,
 Pallosolat néhen emel émet lángja.

Kell svörnyü esetnek töltenni, mivelhogy
 Nappal a nap fénye, éjjel a hold elfogy,
 Sültet a kőnek fia maradtak:
 Vesztes ne jelentse mind az egész barnak!

Sok cunda svörnyet jár az anyony, az állat,
 Törvén vére vértől itony is utalat,
 Kabala emtője név rakad a téjjel,
 Halványan a kőnek Részemnek éjjel.

Mert ezt Hadar - Istén halgatag embernek
 Buda chvostól adta hány-jónek,
 Hogy éllet intos, a népet is ója:
 De nem isti a föld gyenge kalandója.

Amit az ég jövök, hogy ellet venne,
 Az földula épen nagy veszedelemmé,
 Hogy Buda romlását felidézze gyorsan:
 Ez a nyomorudgy az emberi vorstán! —

Inmár Budaváltás nem oly rideg, árva,
 Felmagrott füveit leszássák, járva;
 Éjjel ellett jönek, anélkül napkörben,
 Legellett egyenkint, arutan mind köllön.

142.

Inmár Budavallás nem oly vidog, árva,
Telmagrost füvet letámassák, járva;
Ejtel ebbé jönek, anután napközben,
Legelebb egyenként, anután mind többen.

Buda paripái, új elevenéggel,
Mást öngenyertnek gyakori vendéggel;
Mdvára sol füstjén megvirul az édes,
Kürög ami süni, sajog ami fenyves.

Mint hangya csapok, mely kiened fevőkébül,
Lsákmányra ebbé Rütt csak nehányat kienül,
Anután mint többen lakói a boginak,
Egymás telején is, ada-vissza, jobbnak: 14/209.

Meg népevedett meg Budavallás újsá,
Tel is, le is a hún viintelen azt futja;
Séjtel az országban igazik, mint Rüttöl,
Vagy az ánon kövö, vagy az óva gyűlö.

Sereget is, melly a palotát örökre,
Buda személyében állitanak öfke:
Párbeli népéből Kiki részét aji,
Sreude egy-egy vst köl, ki törkönek az aji.

143.

Buda királyt pedig ámitja neményes,
Tájjait, úgy éri, nem teskeli venség,
Mint kábat ünco szel, kizalom jelfijó,

Ősbeli népét ki ki veszet azja,
Szentek egy-egy ott kál, ki töröknek az arya.

143.

Buda királyt pedig amitja neményeig,
Tárgait, úgy orki, nem terkei vönseig,
Mint kahal üres szél, hízalom jelfijja,
Könnyen farag is jár: fiatal lett ujja.

Így a hubarék, mely sültessel nővialon,
Könnyű telegiosel kis ideig skállong,
Sényel terkei minden fordulata szelbi:
Valamig elpattan — kii pára — cseppé.

Látván maga mellett gyűlmi jötös várnak:
Mint ha erejéből kiki adna várnak,
Neki adna egy rével, koldhá az övék:
Tessiben is immár abyan erőt érnak.

Neki, feleség, gyöngyöt — mecső szíjjal mond —
Nem magyol én még vön; hanem a híz, a gond;
Közébe erővel minden inam pattan:
Megvinnék bizony én koldóval kárban.

Jaj! — felül az avony — mint ide nyilatallat!
Kérszalanul töthi így ne becsél, kállat,
Mest bizony elfordul e asöngye terenszer:
Könnyű koldóval ama fejét mentse.

19.

144

De még anutan is Buda csak nem állja,
Hogy halga becséket ki ne ejtven szija.

144

De meg arutan is Buda csak nem állja,
Hogy halga korvidet ki no ejtven százja,
Ülvein az ural közt, kor-tikegö mellel:
Meglássa no hárki: megvívok Esellel!

Íjü dolgait is korja öröké fel:
Hogy harogok gepiták fene törnsökével,
Vistva magát haragos napjaiha öli,
Etelein győrelné's semminet iséti.—

Fanácsot aronban ütnek vala mindig,
Buda Rivályhjal, vagy Rütön, a leventéek,
Bem a palotában, s Rivül az orkélyen,
Jövet istületen, menet is usfölen.

Növényü hirony eddig vala székni ártok,
Szóval Buda melle' ülne meriva pártok:
De mi lesz a vége? s mi elöb a kezdés?
Van mit nagyon öröb tanakolni bezzeg.

Elinte a ró hirtelen is hangos,
Dobál vele büvölén sok ö- karanyos,
Föl, Isken egere hajitani merné,
Nombogy, kabolárvin, belét ismerne.

145.

De már is erálat megülédmet zötkén,

De már is exálat megülédmet sötét,
Nagy meredek sötét az akossa dötten,
Amarok esén, kit elálla bukának,
Miri a mélységét, nem agraan utának!

Beszed hamar ottan emelhetik író,
Kétség is habozó, félelem is hívó;
Szépféle tanácsban csak elme hasonlít:
Mint habított pandal? Buda ügye omlik.

I valahol meggyűlömet tanácsba, erporsban:
Egygyel az ottlétük feje tölt, mint ott van;
Nem látja sok ember, de ki látja, szörnyede
Etele arozát, a baskuálti szörnyet!

Mint öni fuvaknon fa levele sárgal,
Kasztelen itt-ott már leválik az ágrul:
Mogy sápad el egy-egy, sióslar tava himlitt,
Szonyjin a litás ha élde remlitt.

Thi ki verett ügynek: mond, kudar elött is;
Félti megúján a sembejövöt is;
Csak, ki magát nagyon Budaít kitéte,
Kénytelen az helyt áll, marad ő emellette.

I Etele nem kudar Buda kágyji kettét?
Jól tudja kixonyjat: hívni megüthet:
De csak úgy tön kézzel, kixonyjón kágyji,

Városváltó régi; Duna jobbik partján,
Megtörve had áthal, hene. Béla Raviján;
Törnyai, hástjai, mellvidei must rom:
Húnök idejöttén alázta meg odrom.

Ferje hamvui tón; meg fali állnak.
Lassu emyoktetel ost kogyra halálnak,
Hogy fogjott ahnyer csarnokait éti,
Érel benne kisargal: az óvashi, déli.

Erre legott minden, ha hi lálla, gondol,
Képpelötök minijárt épiti a romból,
Rései megtörve árka megávon:
Köhöxkik ode át mind Budaszkállás!

Nassa, egior sábor Buda oxavin pensdül;
Mira kogy a városst vige mindenevül,
Kapesait oncorli, olója oncorlékít:
Budaszkállásot ember nem teli a régi.

Élet sílyel, esuklón, hi medléro ennot,
Emeli köjörös vält sílyát szellemenet;
Vöröpa döl rendroz, oxölöpjeit ássák;
Gödör ha jelenki Dado d szállásat.

Lábat ali mindjár; Körner erös kengelyt,
Judaslan³ keriket, gurult nagy kengorok;
Gulya ököi küvni; a sábor is indul;
Csakja. Mitra sole vält ost meg exentul.

Dehlye dől rendrez, az öljöket assák;
Gödör he jelenti Dava d. mállassák.

148.

Lábat alá minőjár, Körner erős tengelyt,
Jordallan⁸⁹ kerék, guruló nagy hengert;
Gulya sőtör hízott; a sátor is intul;
Csakja Mitra sode száll ott meg esentul.

Immár Duna mellé hogy lassan előtek:
Láp a garufából rézküle kemédek:
Mosva egyik partból kitévőnek amarra,
Lófarkon az ember, tusajon a marha.

Tőt nyomorú népet, az idegen fajtát,
Állottal axonban építeni hájták
Seregüstül, a mely tud binni a kövel,
Nagy aravale, hogy emelje erővel.

Szittlót seregüstül hordnak vana hegygyé,
Mintában az éjén nappal teszik egygyé,
Ezerik éhséjü csorbait a falnak,
Tornyot is az éjén, négy tügein, telnek.

Hamarabb mint veltér, vár leszen avárból,
Kapuit ácsolják nagy erdei sálból,
Csiga orvostuinyre hűzést behidalgák,
Játvány mely völgygyel körítik az alját.

Buda király elvált, a helyet megjárva,

149.

napján, a melytől a föld
Csiga erőszuényre kúrtát lehidalják,
Jozonyá mely világgal körítik az algát.

149.

Buda Riváky elsőbb, a helyet megjárva,
Építi fe sátrát nagy kö palotára;
Lonyót a hunok is körülötte vonnak,
Jelzőn lángdutra, fődössten romnak.

Budavakáltás, a mely volt azelőtt, minesen;
Ki látni akarja, ivé föl tekintsen,
Sátorait karkán emeli magosoa;—
Hirtelen így épült Buda új városaa.

XII. Buda határol.

Már firké fölött long énelem exultál,
Buda fogja négy szál mentén rédelődel,
Este van, este van Kise a málnának:
Nem lájlatok-e már, hugg' nőnek az árnyak!

Buda nőül bias ij tornyosodit iüze.
Hannem a sors uffján csak pikene lott e:
Nj dalok, ij dolgok tohriacsai, jönek,
Ha isten eröt ad sraginy éneklőnek.

Ecslet emlitem: Chova kévél hadban:
Idejét veszteglet magá önként abban,
Kisokintag azon van, mi ünügyön kévélit,
Pettegve haragja ivó kitérésit.

Talan Buda meglit idomusabb éxres
Tán pártja elporlit, (szakad is már réxres)
Tán ömaga letkít sürelemmel gyöxi,
Csépprit a mig eséppre basruját leföxi.

Hannar a xendülest adakim chryomtar,
Csak félelem álsal; vort Rovesel onta;
Laitaslan elöni ixonyi harjjanat:
Hire hadat vort meg, vön be kaput s várat.

1874
MAGYARORSZÁGI AKADEMIA
KÖNYVTÁRA

IX 151
Sok kulisot ijertve laba eli hortak,
Lagaly esett nagy xam, saxon detemesi gublag.
Tüvöl neki mindenhely küldöne lödöhu,
Várasok utóait kaposta katabna.

10-44
RECHENUNG ABGEGEBEN
KUNSTHAUS

150

Sok kulusot ijedne laba el' hoztak,
Logaly esett nagy skám, saxon ketemes; gadsdag.
Tusot neki minden hely Rüdöre ködöve,
Verasok utcait kaposta katabna.

Am adajit császár meg nem aida körül,
Haltván ijedemes rosn hirt belevül:
Hogy az ő orvágát köditi maganak,
Képeül a húnok, mint urái, bannak.

Méne: tusot, foglyot hamar áralatjon,
Maga is orvágán többe ne maradjon,
Vigye hadat húnok labori földöre:
Hogy áll neki császár, mit előbb igéro.

Nagy hűorke karaggat Esel erre lobban,
Igarán nagy szinböl? maga tutyo joffen;
Szinböl igarán is: ment az neki sárto,
Hogy elött ártaji, s várjon adóert ő!

De meg, Buda miatt késit arala, munkom,
Horagban a letke hámpölyög, is gondon;—
Ifjú senegét is orvátania kell meg:
Látszi, hogy a harcban mily öröme sebitt.

20.

152.

Kacs hat inditja, hadixonis nélkül,
Telet a császárnak mustoha vendégül:
Mely biródatmáha, hős ágra, betörvén
Omlit hada mint az, Ravarog mint örömy.

152.

Nem hát indítja, hadi-ironis nélkül,
 Telet a császárnak mostoha vendégül:
 Mely bírodalmába, két ágra, kétörvén
 Omlit hadu mint az. Ravarug mint örvény.

Valahol megfordul, puozsít, rabal, éget;
 Tüstben maga után von egész vitéket,
 Kínosít kirabolja, népeit elhagyja,
 Csak az üres földnek gyász fenekét hagyja.

Tixour — kúttörösan az avát földvidéke,
 Olly övön a xsálmány, mind' el se vitéket,
 Bibornal először Rogja vale singi, —
 Nagy elögett maglyán, nem vált ura senki.

Sűrű kávet álnak, hevereg ajánli már,
 Maga veri fölgett adaját a császári
 Am' ellet ily sör talajja sühernek,
 Látma sáinet sem engedé követnek.

Tőt a tekt is már — Bele azt várja,
 Míg maga hidal nor omló viték árja:
 Hogy küszke Bixánnak Rapur dőngessen —
 De az itó sorjáb, Kell, sorba kövessem.

Míg 15. 235.

153.

Buda király kúsan övöng vala itthon,
 Bástyái mögött sem éri magát kúson,
 Kélti puoztábra oxomorúan néz ki.

De an itö sorjáb, Kell, sorba Kívesszem.

153.

Buda Király búsan övönig valse isthon,
Bástyái mögött sem éri magát birtok,
Kélti puosztára oxomorján nix ki,
Hogy mily nagy az orvág s kicsiny az öfönti!

Mint rájoba elvőre befogott vadállat
Morgásra elejtést s nyugtat se találhat,
Jár fel-ali mindig, lép nehanyat s visszat,
Féjvel a rávot siterelen kíván:

Hogy falai körül jár hínok fejdeteni,
Gyorsabbon a sebnél hánykódit az elmer,
Ha ül is, ha áll is, ha fekszik, ha alszik,
Ez nem pihen úgy se, álmába vitarzik.

Egy nap is, a válnak hogy nix valse orman,
Egydül a síra melássa magyarján,
Merne Budaszállás lehesett a régi,
S kornályban elállak mesterebbi vidéki:

Hiszelen az öklös üti homlokához,
Sxeme isrebb nándul, egy pontra sugaróhoz,
Nem a levegőben — lekkehe'ran e pont,
Háza segett fővel nagyot riad, és mond:

154.

Melly István az igböl — se, Hadúr, az exémik,
Te adád most nekem, réanván Buda vassal!

Melly Jsten az iglöl — te, Hadú, az exenit,
 Te avád most nekem, sianvan Buda vesztel!
 Wagy valaki, ébren — felvestt álomban —
 Mondra nekem?... Söt te, te Hadú, e nyomban!

Mind a kunok küstent körül arckon, venni,
 Magam is, e Kardak, gyöxhetellen lenni,
 Ha egyszer kőemet ráestem a Kardra,
 Te, Buda király, mind Jsten is akarta!

De ki lesz a hábor?... Ezt mondva, kőrebe
 Kanyaró oltost fel, e Kanyaró népe,
 Melly náha Butival táboroz egy-párton,
 Nem mondult ott honn, csak körül az árkon.

Most nem való Kanyaró, feje, ayya alonni,
 Vexet, seprőjét kunnak, idegennest,
 Ki karát is ellen főtjein rabol, eget,
 Ki apát anyát öle, s aluvó vendéget.

Nem talil e banda soka sátorvintben,
 Eső, hideg is hív feketíti vőrtben,
 Bőre nem is hár má, hanem urdas kőreg;
 Mogyge az így s tüthely, hív ez alatt fő szeg.

Békiben (= hadnal minden soka békő)
 körül a somkivág hívó meredő,
 Onnan idegent is, hint is rabol aikkul;

Lorrainokoll. állat s ajalát kiversek,
Apró szemű kirishöl csillagok, sűrű;
Horgja elugató: vágó, nyers, durva.

156.

Excel. Buda király leve ime stónak,
Félre mexén híván, így mond hanyarónak:
Meglátom, hanyaró, van-e hős stív benne,
Kele sátrába, ijtsuka, kemenned.

Karod függ ott valahol, megismered ottól,
(Kivétel atyjái volk: megmondok: mi jébről;)
Azt nekem orvul te... ha nekem s hoznád;
Stranyban - exüsten elyored a hoznád.

Megdöbönt hanyaró, gonitola egy hovára,
De utóbb fellángol, merni nagyot rassat,
Szája viggorgástól lön meg is hanyubba,
Disztelek ily skóra vonogatta csuffi:

Karod lesz! de aranyfaj, de sokat; nem bánom;
Hantem ortán: pft. pft. Élelő nem várom;
Mert ha Etel itt Kap, Hatur, az hanyja,
Száj valna se ment meg, se maga sem Karó!

Menj, menj, gonosz! Arany! - Buda szél ijedea, -
Mert félre agyon süjt ego nyila itea,
Vagy az isban, a Rit Kármelani mersél; -
Szátrában onban meguetem a Karó!

157.

Mia az na hanyaró ortán hadát nével.

Meg az nap Kanyaró osztja hadát négyel,
 Itt néthük uton bújkál vde ijfel,
 Kaptörben másdaras helyeken meghünynek,
 Restegre baxuját minden igaz hinnak.

Harmatit ej a mint földül ilyen napra,
 Mind östvenödelt karmos Esclatra,
 Illője vörök ide-oda leske,
 Meas elöjénon egyedül Kercu be.

Wimhida Ecler szep nöje aronban
 Tavoli fenyeken vde ides gondban,
 Nem alult, az itam csak járnok Kercu be,
 Tokára galambit fenyé után Kercu be.

Hallgya fehér teste forog a hat ágyon,
 A telke meg ivakal senger hies vágyon,
 Apró pitegésit isje Madánnak;
 Körül ajtúritó nagy Kerpitus árnyak.

Hall egyenre odalenn, mint paripa prüssiek,
 Megörül: hirmontó! felugorva nix szét:
 Etele tornástan hat mint kötött meg
 Valaki..... jaj! nem más - éred uram! jött meg!"

Vet. hamat leplet Karisu derekára,
 Minden enén fustos voreben hangyái,

Vet: hamar leplét Karisu derékára,
 Milyen erén fuskos verekem hangyáji,
 Süggő folyosón át az urához irul,
 De megáll netlenve ittje közepin sul.

Időgen a felfi, diótelek a kesmet
 Mely palotából jön s lona hátán kesmett:
 "Ki az ott, ilyenkor!" — De nem is áll. kénsak;
 Vöröse sikelésa itt: az. avatynak.

Tücsök alvó it, valamennyi, hámad;
 Két ujjan hanyaró fülltyeal vale hámad,
 Eh farkasi oxlán tömél elő jébro;
 Vírada sok alvó örökös éjjelre.

Sogy siletlich netben átal verekedni,
 De x-sálmányt hanyaró nem met vale vetai;
 Sereget orlatja: el, el, a hátára.
 Egyedül a kabbal viki meg Budára.

Mellyet nagy örömmel Buda király mánnap
 Mutat elő s büstker a többi tanásmak,
 Dicsélet: az éjjel édes átal nyolc;
 Jobban beilabról autjál haza-vette.

Vet: hamar leplét Karisu derékára,
 Milyen erén fuskos verekem hangyáji,
 Süggő folyosón át az urához irul,
 De megáll netlenve ittje közepin sul.

Időgen a felfi, diótelek a kesmet

Veli hamar leplél Karisú derekára,
 Milyen erén fustok szerelmü hangyái,
 Függi folyosón át az irákok indul,
 De megáll vettenve úrja közigim sul.

Időgen a jóf, diótelek a kezemet
 Mely palotából jön a lava hátán kermett:
 "Már az ott, ilyenkor." — De nem is áll kónak;
 Vérese sáholiása úri an avromynak.

Tücsök aluvó is, valamennyi, támad;
 Két újján kanyaró füstyeit vata karmak.
 Eh ferkasi ortán tömél elő jelos;
 Vírada sok alvó örökös ijjetre.

Jógy sákerüle névben átal vorekúri,
 De xszakmányt kanyaró nem mer vata vobni;
 Veregit orlatja: el, el, a hátarra!
 Egyedül a kardot viski meg Budára.

Mellyet nagy örömmel Buda Király másnap
 Mutas elő, s bírókén a többi tanácsnák,
 Dicséleteit: az ijjet csokt átal nyerte;
 Jobban leltakról autját haza-szerke.

Mindenféle a hír vanna erest vrelgel,
 Öfretalálkozván Buda más kirául:
 Hogy az időn karját csudaképen nyerte;
 Nem hixi egy ember neki, országraste.

Sőt a maga pátyja, az is eljársolna,

Mindenféle a hír Donnan erest velyel,
 Öfvetalálkoaván Bude más hírevel:
 Hogy az Isten Rostját csudakepen nyerte;—
 Nem hioki egy ember neki; országraste.

Jót a maga pártja, az is eljártolna,
 Esclisöl immár menedék ha volna,
 Mjűts bizodalnát öli halvány kétség:
 Jogy orozott Rastban, vajh, lesz-e segítség!

Esclenét is vünth hírt Klitke futára
 Mthor a Rast elünd, s hova lünt: Budára.
 O-jaj!.... akkor lallák (egy hangja se hallorott)
 Sápadni elvörst azt a pírás orozot.

Elsápara, elhals, Kisei-eti köldde,
 Anután ivro vör sebesen megöleci,
 Anután ütöböl febrándula, lenni,
 S dörmöge mely hangon: hars fogunk menni!

Követés csávárnal hívaszi magákor,
 Adját hogy rakját, engeti, lábákor,
 Türost neki is foghat átalavat renddel,
 Hars indulásra napot irát rendel.

Mindenféle a hír Donnan erest velyel,
 Öfvetalálkoaván Bude más hírevel:

Tuszt neki is foghjat átaladvat renddel,
Haza indulásva napot irát renddel.

21.

159.

Mindenféle a hír vanna erest sírlyel,
Építalálloxván Buta más kirevel:
Hogy az Isten karját csudaképen nyerte;—
Nem hitte: egy ember neki: országvésze.

Sőt a maga pártja, az is elpártolna,
Ezelőt immár nemléte ha volna;
Mjűlt bizodalmit öb. hatvány kétsége:
Igy oroxott kárban, vajh, leor-e segítség!

Ezelőt is minⁿ hirt elhida futára
Mikor a Kári elvint, s hova tünt: Budára.
O-jaj!.... akkor lálál (egy hangja se hallott)
Sápatni elvört azt a piros arcot.

Előpara, elhale, Kivéséti köldde,
Arután ivro vör sebese megölde;
Arután ütötöl febrándula, lenni,
S dörmöge mely hangon: haza fogant menni!

Kövesit csózárnal hívájó magádon,
Arutát hogy rakjál, engedti, lábádon,
Tuszt neki is foghjat átaladvat renddel,
Haza indulásva napot irát renddel.

21.

160.

I már, mint este égi tűzes háborúmat,
 Linc jöttel felől his a haragos hümmat,
 Mindenfelé a nép elhagyta s borzad
 Budára tegyére az istenye roszat.

Mint hegy ha szakadna, mint ég ha omolna,
 Világ kengelye mint dülöke' ha volna:
 Ugy kéjzél a nép — vagy mi nagyobb roszat
 Este haragja, Buda büne hozhat.

Még isten eléje, urak éle, mennők
 Solan a fő künök, fejei a nemnek,
 De nem méri egy se Buda pártját fogni,
 Este sívibe könyörü trót lopni.

Debre is ott van már, kelletti hűségét
 (Akkorva magában Buda semmiiségét,
 Letke a jóvendő szamárisz Kovályog.)
 S este mind a többi idegen kihalást.

Töl. keuchánának, sorogit vöröski
 Este; ott áldoz; Erdet nyoman ési,
 Buda ij városnak fordul, folyam ellen,
 Teleny előfolyján föledozit az ellen.

161

Hamar, ezt meghallván, Buda kaput kavat,
 Kés. Pü. mshelvámmal szüti a szavat.

Kamar, ezt meghallván, Buta Kaput kéri,
 Nagy Kőrösbáránygyal segíti a kőrat,
 Dobogót felvonnak vesztülés átkán,
 Ajúllal, Kőpiával tövises a párkány.

Hal úrvá - Király mond - madár ha repülve,
 Ember fia nem jó itt csuda nélkül be:
 Most elfogy elötte, ahásmi felől jön,
 És meghavat a főt, bár murea Kőrölyön.

Etele aratban már nem való sávos,
 Kőrül a hegyseit megvárta hadával;
 Kapu elé mindigjár sőt söténi Kőrölyt,
 S nagy hangon alutól beszélt a Kőrölyt:

Buta Király hol van? Aljön maga sönak. -
 Etele Kőr engem, ura minden hümmat,
 Seregivel ott im a kőrölyet sít,
 Bet a madárfióket, pökölyre becsüti.

Hegyet az árkába sennaféül onak,
 Falaid ormója kapus országitat,
 Valaki it veltben, sitty sarkasa, nem érne,
 Sívval az apját velteti Kőrölye.

De ha Isten Kőrölyt meghozza, Kőrölyt,
 Kapud, sarkálat, mely porba levintő,
 Törve ha vonsit át városodon népe:

De ha Idon Rastjat megkoxua, Rüstintör,
 Kaput, sarkaköl, mely porba levöntör,
 Lajyer ha vonul át városodon népe:
 Fogad utolozot mig atyafi kedvebe.

De Kaput, sem Rastot! — felett Buda kével,
 Haldottomon át csak ha bejő népevel!
 De, ha esdö nével maga hoxam jön be,
 Fogadom a pártost régi Regelmember.

Kacozanna Esde érte meg e válast:
 Ha ha!... egy jó Rastot fegyveriköl válast;
 Simlila, monohen derékára költve.
 Mind az urak kérik, át nyomba követve.

Ne menjén! ex armány; Hadurra! ková meg;
 Azok ott nagy tábor; maga kös, de lán egy;
 Isennen, a hinfök köntösit érintik:
 De tteme siltöré vistora vadul intik.

Jutua te a várdor (mely O-Buda mostan),
 Parancsola tüstént: nyiljék Kapu uttan;
 Hivat alá döntnek, Kaput leffárnak;
 Mígötte kezüvel tengelye a kárnak.

Buda pedig öcsesét várja vele bástyán,
Mészáros megremülté vörstini palástján,
Kaja mervevéri usab alatt kavar,
Hálója halálnak szemét környerte.

Szólni akar — nem tud —: hova' ne eresszék,
Karddal ez egy embert ordítan elvesszék;
De nem is vohi a ki a síra kirdlynak
Végek paramvát: mint kövöket álmak.

A mint kövölebb jö, a mint seme villan,
Duxkad egész teste, majd rökkelad allyan,
Harag a néreke, harag a jéréses
Szorul övvebb kövök levegő nyilása:

Fegyvertelen az bár — megöny Buda elhül,
Hamar Jelen karját ránkja ki vödelmül,
Önkintelen ávra beletöt ija
Noha évri eljött életet utója.

Ezel is, söt métkül, evat ölü-sivással,
Rind vöme szatlyát; Riindonek egymással;
Mestre a viadal kövö kaja szatlyog;
Kéi: a két kábor, fölötlük, alattok.

Ott nem az Iszentkereszt által Buda vívők,
 (kerében avirgja csak az élt tudnillik);
 Emberül ő harcolt maga embeségén;
 Bajnok vala iffjún, s kius elos udján.

Harmad szoren a mint kiüldözték őt:
 Iszl Buda Karóját kiröpíté messze;
 De lön az; tesket veszmi hagyá hátul,
 Megfutva halátok szoreven arciátul.

Még egyszer üvöltönni, Erle vököllik,
 Vall-Körön a Karóját belmártá mellig;
 Arcuval, Buda ki vala, a porba merülte,
 Szorongó coentesség fagyva meg Körüle.

Am kálura Isken, jól látva egebök,
 Hunokist nagy könnyü csodáula szemébök:
 Jaj! beszélék, mondák, már ime beszéltek —
 Népe jóvendöké számlalva Ökeltek.

Isken, alant földjén, ő lehetett vobur:
 De nagy ily kisváros föli halandóra —
 Erle; és megnyugvott, könnyét lecsömlönni,
 Hossz örök-állanté amax erös törvény.

164.

Erlelt szorongóval magas palotánok
 Rohan alá, hejt! már érkezegye Budánok;
 Singszajó kigyóid lépi, elölfutva,
 Süvölté habas ajkukal, meg-oda sem jutva.

Hát, kényly Hilla! Körmökös Reggelen!

Enakett koronyárol magas palotának
 Aohan ali, hajh! mat' inuogye Budának;
 Söghaji kögyöit lepi, elölfutuas,
 Süröle habas ajkkal, meg-oda sem jutua:

Hok, kövily Hilla! Krimhilt's Regyesen!
 Verjen meg az átok! ne maradj veretlen!
 Lohk se fiadnak örömet ne, erjed!
 Veszenen ki magostul vele gyilkos ferd!

Kinnal fiad eluod, kinnal a kék sültöl!
 De ne örülj a kkor, mint a kkor örültöl!
 Két ébrie sültöl: sült-sörnyü hatátra!....
 Sajgasa, is mint hals, derogyott urára.

165^{1/2} Este is estmide amonyi fájdatmán,
 Öfne a hős nevéül, neje nevet hallván,
 Laha elött, vörhöl, nix vala egy pontot,
 Tompa sötét hangon ily szavakul mondott:

Ne átkozd, iszonyt! nem veskes az ebten;
 Ártatlan a gyermek az apai keblen.
 Átkod Kevchárhol mem fogja Kirájni....
 Tora, temerise leszen az Királyi.

Brigással az amony, kemelit a sebke
 Sarcak, Könyü nétkül, kemelit milgyebke;
 Sötét hölgyei mind. Most a csula- kassok

Brigádossal az armony, szemel a sethe
 Szarvák, Könyű nétkül, semeré milyebbre;
 Szarvak hülgyei mind. Most a csula- karot
 Tolvastki egy fő hún, Rá Budával karott.

Vitte, adanyujta' bele királynak,
 Nem én háta megott a köbbje állnak.
 Megvárkedik a hős, markolat érintve;
 De legott felszólal, nagy köibe telintve:

Hun arak, mit névdek! Ez csak az én tellem.
 Megvár. Vigorán, de igazán kintellem.
 Erután bő ajtó nyitit Reggelimre:
 Nem verem a mulat senkinek én szemre.

Shenok! Isken karvját emelem rá fenjén:
 Mind a világnégig általa kimenjen
 Képiint biradabna, neve, diósáige!...
 Örökhöz - örökli nem lex soha
 VEGE.

Jegyzetek.

A I. fejelet.

II. Összevet. Megvárakul Budát ifjabb testvérével kipekri; de csak is meg-
 vartul. A kőonitok agyvarien feater- t montanak, sax két helye, őse
 egyaránt. A Nibelungen Blödel-e, igaz, fiatalabb; de az nem köslenet.
 Thierry Amade (nem tudom mi forrásután) kitaraxottan Budát neven
 fröve árne'-nek. Nagy tángyama néve a jöbirel igen kálidatos vata,
 az olvasó meg fog gőzölni.

A I fejezet.

1] Országvél. Megszólul Brudát ifjabb testvőmet Róprebn, de csak is meg-
szólul. A Róprebnét egykoron frater-t mondtanak, s az lehet kétség, és
egyaránt. A Nibelungen Blüdel-e, igaz, fiatalabb; de az nem költés.
Thierry Amade (nem tudom mi forrásán) kétározottan Brudát neven
frère d'ine-nak. Hogy tárgyamba néve a jobbitel igen haladásos val,
az olvasó meg fog győződni.

2] Kevésbé. A künöl fejedelmi temetője.

3] Prof. Jgy nevem (Károly Királyjal) azon kün Róprebn, s Ki Rova
Rova; Rova sőt név a lett fordul elv az élvényzetben. Valószínűleg
Prof helység tartja emléket.

4] Garatona. Jgytől gyanús a szent hadil lippen amir alárendelté pa-
vórtól, mely a Róprebnét a kézimunkát, bencolást mit, végezte.

5] Tob, vagy jankó. Kégi is, jelenti a memesebb betéveset.

6] Nérok, (olvasmányok). A babona nyelvén magy fennmaradt sőt, noha ma
elavult éntelben.

A II-kez.

1] Rovára hazulni. Magy elv moniké, annyi mint sokat's folyóit ha-
zulni mintha csak isra volna. Azt mertem a tan nézővel (mely or-
vára költés) kapcsolata hozni, dacára mai közfai ismeretnek.

A III-kez.

1] Gyöngyös. Kégi, pagány magyar nőnevet alig-élig talál az ember. En a
várad regestrux magyar jelenséi neveler nélkül igyek nyomára akaszi,
hol Gyöngy, Gyöngyösül né fordulmal elv, mint nőne. Jgytől merleltet a Gyöng-
vös, mely annyi mint gyöngy-terület. Nem a künöl név madára gondol,
s am tehát.

2] Odin. A scandináv hitrege fő istene

3] Sornák. Vagyis Wagner, mint a párták. Hírman vannak. Eppite a csatán
alászt hőöllet mereti Odin lánya (Walkyria).

1) Ketten az az. Kettőjöllet. Így kezdődik már a 1741-dik viáratbeli: Adhoktorio multa eorum "adimii gimpuerben." Ha miakel isen Ketten (Kettőnk) övörbör:

2) Öcsérel. Főszalabvá az isősbek öv. Innen az öcsém afzony is.

A VIII- hoz.

1) Acélsüktör. Nem csak acéltől kérszülé süktör, mint a nagy vésár magyarosca. sőt lehet a mai nép nem is ismeri, hanem az a gyűjtő Karika: úgy, melynek belőne sz. vial, kezdik gyermetek meglátja a földalatt rejte kincsek; is így sömör testekent Kereszést let vcl. Innen vésárett metaphoridm. (Meglétet, az acél jelszó ispen gyűjtő tulajdonságától ered)

2) Utápfaja. Népmesékint is ismernek ilyet. Hamár a négyes könyvet re- vison kipejték, az élőfa kége lehet a legmétrőbb hely. A silylletknél is faleviten valinm.

A IX- hoz.

1) Jud. Mysticus iradelen. Fuchis a sirony.

2) Igazsáid. A mi Komolyan, seris magy, nem jörséltől. Összegei akéss az de az iradelen megjelölté, ő szója, miért.

3) Sáhel. Nem csak azt érteni, midőn valaki a vésár meglátolji, az az lében monna ártal rejte; hanem az úvras egy remél is, mely erőse let sagittógnál ter- lenik, a kesz használatka nétkül. Így jér az adoma hise W-rob, hogy affile alérés körben megkeresztállovatt. - A rej ily labolástol van vére.

4) Nepmeséinklöl vest venis a jéltől kinöve kard.

5) Vagy Ketta helyesen Ketta. De így is mondják, nálnak csakúgy, sen áhal hacant át igazolnak nélem.

6) Rend. Tájilag, ma is csak szó érelmü let a vátrak szóit jelenti.

A X- hoz.

1) Kyrtal. nem felőszülte, hanem nyitkérés vagy szorvosis úrján.

2) Azotta. Kyrtotta. Kyrtó, aját.

3) Megapala. Rigison, megesékola.

4) Hogy a sáttas nem a Keresztes, nem is más ismer az Stórit számit, hanem valamely kéltől időnként letken: Huuv is Stórt megkeresztel szóndé képrelende: szó felődleges is megjegyzem.

1) Két féle dillek. Két óvbra; egyet ma is ma óvbra; szó. a reversis szóit, de is nem nélség höz át lenm.

2) Folyam olva. Folyam szó. Régi. Köves vésár egy nére ma is szó olva. Így négy szó olva.

3) Kirch báttól ó lekkellit. Vámtalan szó előfordul régi könyvekben, de az igazságtól medjék jelenti, rendesen kirch szóit, vagy legalább képfogással.

- 4) Két feltételeink. Két edzés; egyik egy másik másképp; sz. a. nevesszom. st.
de a más nem szükségszerű követelmény.
- 5) Folyamatos. Folyamatosan. Régi. Kétszer vérték egy név más Hed. alve.
Jegyeigen Stavas. alve.
- 6) Körökön békül v. békéltik. Irántalanulról előfordul régi könyvekben, s a
megértés módját jelenti; rendszeren kísérettel, vagy legalább közfogással.

A II-höz.

- 1) Lá-e, vagy lá-e. Valóban így ejtik Tiszta Duna Körök, a ládd. c. ré-
vidít megint a meg rövidítés. So. poesis ne hasonlíthatni azilyet a Kel.
mitag? Micsint kapva nap az ily hangzatos rövidítésen.
- 2) Gödel. Többször volna. göttel so. rém azgyis meggyász. De nagy
vidék így ejti a hoz- hoz ragot. Az penoljen az én perleimmel.
- 3) Ollyk. Némely. Ollyk.
- 4) Mérez, mint a félez. E. Késő ily formában. Deleményem társint az
az ige második személynél, hanem valóságos főnév, az kiegészítéssel.
- 5) Es köls. Eigensinn. (Itt jásit is van benne a jellemhiányra.)
- 6) Sajog. Ragyog. Kiegészítéssel. Sajog mint arany.)
- 7) Pandal. Palmoly is; de amax határozottabb; vízpartban vágó úr.
- 8) Jordellen. A népmesék a trava nem oly indarlan vó, mint lásonk. Példá-
csorvél arany, mint irg-arlens a régi irg (jorg) köből; tehát a. m. irgalmet.
Is (ragy). Itt gondolni az ember: remél; pedig lám: Kincs.

A III-höz.

- 1) Vien. Vire. Jóságos régi forma.
- 2) Esonnen. Ledőleg. Régi. réz. vív.